

Illustriteret Tidende.

Nr. 87.]

Udkommer hver Søndag.

→ Kjøbenhavn den 26. Mai 1861. ←

2 Adr. Ovarialet.

[2d Bind.

Indhold.

Edward Law, Greve af Ellenborough. — Ugens Politik. — En Strafning paa Slagen. — af David Stoy (fortsat). — Ederen er Danmarks Riges rette Grunde. — Greve Lardists Teleopi. — Anders Vilios (fortsat). — Meddelelser af blandt Indhold.

Edward Law, Greve af Ellenborough.

Jo mere de Styrende komme til Overbevisning om, at den offentlige Mening er en Magt, som bør vindes, naar der skal udrettes noget Stort, desto rigtigere bliver det at oplyse den om de Bevæggrunde, der bestemme de politiske Handlinger, og vi see, at selv de sterkste og mest absolute Regjeringer ikke foretage sig noget betydningstilfældt Skridt uden i Forveien ligesom at have følt sig for og søgt at forberede Gemyterne paa, hvad der vil skee. Men naar det er af Hjælpighed selv for de større Stater, at vinde den offentlige Mening i Europa, bliver det aldeles nødvendigt for en mindre Stat, der trues af en mægtig Hjænde, og det maa derfor betragtes som et stort Held for vort Fædreland, at det overalt udenfor Tydskland har fundet kraftig Understøttelse og nidsjære Venner haade i Pressen og blandt de Statsmænd, som øve en afgjørende Indflydelse paa de politiske Begivenheds Gang. Forrest i Nællen af den danske Sags nidsjære, oplyste og sagkyndige Venner staar Lord Ellenborough, som gjentagne Gange har henledet sin Regjerings Opmærksomhed paa Nidsjenheden af at undersætte vort Fædreland mod Tydsklands Overgreb og som med sit øvede Statsmandsblik har indseet, at den danske Konge uden Udlændets Tillskyndelse er tilhørlig til at behandle sine tydste Undersætter nok saa liberalt, som den præsuliske Konge behandler sine polstte Undersætter, og at Sagens underste Kjerner er Tydsklands Lust til at spille Sømagnet, forskaffe sig Orlogshavne, hvælle Danmark saaledes, at det enten bliver nødt til at nedlægge Noglerne til Østersøen i bets Hænder, eller synke endnu dybere og blive en Basalstat af Tydskland. Men Lord Ellenborough har ikke blot den Fortjeneste, at han med sjælven Ufortroshed og Dygtighed har sat sig ind i denne af tydlig Spidsfindighed med saa stor Konstferdighed indvilledte Sag; han hører tillige til Overhusets mest fremragende Medlemmer, han vil sikkert atter blive Medlem af Cabinettet, hvis det nærværende Ministerium i en eller anden Sag kom i Minoritet og maatte vide Pladsen for Torierne; hans Anseelse og hans Erfaring er saa stor, at Regjeringen allid med udeelst Opmærksomhed lytter til hans Ord og beværer dem paa den mest imødekommede Maade. Vi au-

tage, at nogle Træk af hans Liv ville have Interesse for denne Tidendes Læsere, og naar vi tillige see os i stand til at leveret et Billede af ham, saa have vi Lord Ellenboroughts Velbille at tække dertil; thi da der, mærligst nok, ikke findtes noget Portrait af ham i Konsthændelen, har han havt den Godhed ifølge vor Anmodning at sende os et Photograpghi, efter hvilket det her leverede Portrait er taget.

Lord Ellenborough er født den 8de September 1790 og er en Son af den berømte Advocat, der med glimrende Talent forsvarede Warren Hastings, der senere blev udnevnt til Overdommer ved Kingsbenchretten og som i Aaret 1802 blev forlenet med Pairskardigheden med Titel af Baron af Ellenborough, et Fisslerlei, hvorfra Familien nedstammer. Lord Ellenborough modtog sin første Opdragelse i Eton, studerede derpaa ved Universitetet i Cambridge, tegtede i Aaret 1813 en Datter af Marquisen af Londonderry og var i Aaret 1818 nogle Maaneder Medlem af Underhuset. Men da hans Fader kort Tid efter døde, indtog han den ham tilkommende

Plads i Overhuset i Toriernes Ræller og tildrog sig snart den almindelige Opmærksomhed som en udmarket Taler; det varede ikke længe, förend hans Parti betragtede ham som en af sine mest lovende Statsmænd.

Under Lord Wellingtons Ministerium blev han ansat i Statens Tjeneste, men det var først som Chef for de indiske Anliggenders Departement under Sir Robert Peels Ministerium (1834 og 1841), at han gjorde sin Ydly i politisk Hjælpeende. I denne Stilling aflatreden han Mislighederne ved Ketspeleien i Indien og gav Anledning til, at Parlamentet nebjatte en Commission for at undersøge de osindiske Forhols. Kort Tid derefter, nemlig i October 1841, blev han udset til at afsætte Lord Auckland som Generalgouverneur i Indien. Neppe var han ankommen til Calcutta, förend han udstedte Planen til et nyt Tog mod Afghanistan for at slappe de engelske Baaben det Overherredomme tilbage, som tidligere Nederlag havde børvet dem. I dette af Generalerne Nott og Pollock med Held udsørte Felstog eroobrede Kabul og Ghazna, og de statslybige Hjæfers Sammensværgelse mislykkedes, paa Grund af de med Energi mod dem tagne Forholdsregler. En fortværig, men fortlig Krig i Scinde endte med Maharadjahens fuldstændige Underfæstelse. Da Belusjiserne, opslammede paa Grund af Opstanden i Afghanistan, ligeledes reiste sig mod Engleanderne, paatog Sir Charles Napier sig at tugte dem, og efterat han havde vundet Slaget ved Miani, den 17de Februar 1843, og indtaget Hyderabad, blev alle disse Landstrækninger forvandlede til en statslydig Provinds.

Men disse Erobringstige behagebe ingenlunde de mægtige Directeure for det osindiske Compagni, der, bestaaende af Kjæbmænd, syntes at have seet mere paa Fordelen end paa Øren. De gave Lord Ellenboroughs Krigslyst Skjold derfor, og denne blev pludseligt tilbageladt og afsøst af Sir Henry Hardinge i Aaret 1844. Man beskyldte ham ogsaa for, at han havde foragtet de civile Embedsmaend, hvorfaf de fleste virkelig ogsaa kun søgte at berige sig saa hurtigt som muligt, at han havde slappet Disciplinens Baand i Armeen, at han havde fort et Sprog ligeoverfor Indianerne, som om han billigede Afghudsbyrkelse o. s. v. Disse Klager fandt Gjenlyd i Parlamentet, men Lord Wellington imødegik dem med stor Styke og fremhævede paa den mest smigrende Maade den afgaaede Generalgouverneurs store Fortjenester, og denne fil også ved sin Tilbagelomst Grebetilten og Bathordenens Storkors. Hans Fremsynethed har sikkert viist ham, at de Indsøde Kun med den først Utaalmeldighed bare det dem paalagte Fernaag, og den forsterdelige Opstand, hvortil vi i den næste Tid have voeret Bidue, godtgjør, at Lord Ellenborough med sand Statsmansdygtighed overstuede de vanskelige Forhols i Indien,

Edward Law, Greve af Ellenborough.

og at hans forsørlige Politik maa ikke vilde have forebygget store Ulykker. Kort Tid derefter indtraadte han efter i Sir Robert Peels Ministerium og stod fra Januar til Juli 1846 i Spidsen for Marinedepartementet.

Siden den Tid har Lord Ellenborough ikke været Medlem af Regjeringen undtagen i to Maaneder i Aaret 1858; men hver Gang en politisk Crise synes at behude Torernes Sejr, har han figureret paa Ministerlisten. Den 14de Mai 1858 indbragte han et Lovforslag, der børvede ham noget af hans Popularitet; i den Tale, som han holdt og som varke overordentlig stor Opmaerkomshed, erklarede han, at Krigen mod Rusland var uretskellig og skadelig, og forlangte, at man sikkelfig skulle slutte Fred. Naar man erindrer, hvorledes Stemningen i England paa den Tid var, maa man i ethvert Tilfælde anerkjende det Mod og den Charakteurstykke, som udfordredes til saaledes at trodse den offentlige Mening, og Begivenhederne hele Udvikling har visstnok godt gjort, at det ikke var Ruslands Magt, som England havde mest at frygte.

Lord Ellenborough er for anden Gang gift med en Datter af Lord Derby; han har ingen Barn og hans Pairsværdighed gaaer i Aro til hans Broderson Charles Edmond Law, født i Aaret 1820.

Naar man seer hen til de Forsøg, der paa flere Steder i Tybbsland anstilles for at fremkalde Demonstrationer til Gre for den Slesvig-holstenske Sags Forsæger i Underhuset, Sir Harry Verney, kan det maa ikke synes besynderligt, at den danske Nation ikke for længe siden har været betænkt paa at bevænde Lord Ellenborough sin Utmellemhed. Men hvor dybt følt denne end er, byder sikkert en rigtig Takt paa Sagens nærværende Standpunkt at aholde os fra at tolke den. En Statsmand tør jo ikke lade sig lede af sine personlige Sympathier, men alene af Hensynet til Fædrelandets Farv, og ved at tilstille Lord Ellenborough en Adresse, hvori man ligesom udpegede ham som den danske Sags udklaarde Talsmand, vilde man maa ikke snarere vanskliggøre end sette ham det Over, som han alene ledet af sin Overbevæsning har paataget sig. Naar Spørgsmålet, som vi haabe, har fundet en heldig Afgjørelse, vil det rette Dilekt være kommet til paa en eller anden Maade at fremhæve vor Tale.

Ugens Politik.

Den 23de Mai.

Det Skar, som Hs. Exe. Conseilspræsidenten har givet paa Rigsdagsadressen, indeholder intet Bidrag til Oplysning om det af Sverig anstillede Mæglingsforsøg eller om de øvrige venstreligstindede Magters Stilling til dette; det undgaaer med den første Omhyggeskab at berøre de endnu sværende Uthandlinger, og i Udlændets Aviser er der heller ikke i denne Uge fremkommet det Ringeste, der var ifstand til at oplyse os i denne Henseende. Den lange Tid, der hengt, inden Adressens Overlevering fandt Sted, synes at tyde hen paa, at Conseilspræsidenten selv havde ventet, at der vilde foregaae Noget, som maa ikke afgive Stof til en udsærlig Meddelelse, men at dette hans Haab er blevet sluffet. Men indeholder Hans Excellences Tale end ingen Oplysning med Hensyn til vor politiske Situation ligeoverfor Udlændet, betegnes Ministerens Stilling til det store politiske Spørgsmål saameget desto skarpere, og da Svaret maa indeholde hele Cabinetts Anstuelser, kan man godt betragte det som Ministeriets Program. Man kan være uenig om og hvorvidt den i Adressen udtalte Grundtanke har staet i fuldstændig Samslang med Ministeriets sidste Forsøg paa ved en mindelig Overenskomst med de holstenske Stender at oprettholde Fællesforsamlingen; men Udtalelsen er klar, bestemt og utvetydig med Hensyn til Ministeriets fremtidige Stilling. Det erklaerer, at der nu ikke mere kan være Tale om Indrømmelser og nye Heelstatsexperimenter; at det ikke vil bestrebe sig for at fremkalde en provisorisk Tilstand, men en endelig Afgjørelse; at denne Afgjørelse alene vil kunne naaes derved, at Holsten faaer en saa selvstændig Stilling i Monarkiet, at enhver Indgraben af Forbundet i Kongerigets og Slesvigs forfatningsmæssige Styrke forhindres, eller med andre Ord: Holstiens Udskeelse opstilles for første Gang som en politisk Grundsetning. Dette er Hovedindholdet af Ministeriets Udtaleller, og vi maa ønske, at det med Held, Mod og Energi maa kunne gaae frem paa den saaledes betrædte Vej.

"Revue des deux Mondes" gjor med øje opmærksom paa den underordnede Rolle, som den lovgivende Forsamling i Frankrig spiller i Sammenhæng med det engelske Parlament. Der bringer man hvært Dilekt de store politiske Spørgsmål paa Bane, som interessere hele Verden; de italienske, amerikaniske, østrigiske og syriske Anliggender fremkalde idelige Interpellationer baade i Over- og i Underhuset, de besvares af Ministeriet og give alle Europas Nationer de nødvendige Oplysninger. Skal man altsaa lære den politiske Situation at kende i England, saa kan man, at domme efter det Sprog, Presten fører, paastaae, at Forholdet mellem Frankrig og England i Auledning af den Erklaering, hvormed Cabinettet i Tuilerierne har ledsgaget de franske Troppers Tilbagefaldelse fra Syrien, maa være temmelig spændt i det nærværende Dilekt. I Frankrig beskylder man Dronning Victorias Regjering for planmæssigt at modsatte sig ethvert fra den keiserlige Regjering udgaet Forslag sigtede til at ordne de indvirkende Forhold i Orienten. I England beskylder derimod Lord Palmerstons Organ "Morning Post" Frankrig for at opslamme Libenskaberne i Syrien og selv at fremkalde de blodige Oprin, der nødvendiggjør Occupationen.

Regjeringen i Turin har besluttet at lade alle de Officerer, der have tjent under Garibaldi, beholde deres Charger; det er een af Folgerne af Garibaldis Sammenkomst med Gavour. Ministeren holder saaledes et af sine Øster uden at forpligte sig til Noget i politisk Henseende. Derimod antager man, at den af Garibaldi foreslaaede Nationalvæbningslov ikke vil blive diskuteret, idet Commissionens Betrækning efter Ministeriets Foranstaltning ikke vil blive forbig, for Kamret skal afslilles, hvilket vil see om fem eller sex Uger.

Den af os alt omtalte Plan til at ordne det romerske Spørgsmål vil neppe komme til Udførelse, fordi den staet i Strid med den høitidelige Udtalelse af Senatet og Deputeretkamret, at Rom er Italiens Hovedstad, saa at Ministeriet Gavour umuligt kan gaae ind paa nogen anden Afgjørelsesmaade. Men om dette Anliggende ingenlunde endnu er ordnet, og om end Frankrig trods den med utallige Underskrifter befolkede Adresse ikke er tilbørligt til at trække sine Tropper bort fra Rom, er der derimod grundet Udsigt til, at det snart vil anerkjende Kongeriget Italien, og det er saa godt som afgjort, at den diplomatiske Forbindelse mellem Hofferne i Turin og Tuilerierne inden denne Maaneds Udgang after vil være knyttet. Det er ogsaa aldeles nødvendigt for at afslutte det tilsigtede Laan, da Pengemændene i modsat Udgælde ville trække sig tilbage, og Frankrig kan ikke være bekjendt at bringe en trofast Forbundssælle i en slig Forlegenhed.

Striden i de nordamerikanske Stater antager stedse en mere og mere heftig Charakter, og Sænsynligheden for et blodigt Sammenstød tiltager med hver Dag. Slavestaternes Fremfusenhed, der nedsagede Lincoln til at opgive sin temporære Politik, har i hoi Grab opslammet de nordlige Stater, og man opbyder Alt for at forsvare Washington, der vil befinde sig i en meget missig Stilling, da Maryland og Virginien ingenlunde ere til at stole paa. De mest anseete Medlemmer af det demokratiske Parti have paa en opsigtsvækkende Maade forladt Sydens Sag og sluttet sig til Unionens; blandt Andre kan man nævne Herr Douglas og den forhenværende Præsident, General Pierce. De nordlige Stater ville dog neppe indskrænke sig til at forsvare Unionens Hovedstad og besætte Baltimore; man kan vente, at Sydens vigtigste Havn inden øje Tid vilde blive blokerede. Maa ikke vil den af Norben udsoldede Energi endnu i det sidste Dilekt bringe Slavestaterne til Besindelse; maa ikke vil den i flere af disse Stater sette de oplyste og moderate Samfundsclæsler i stand til at befrie sig for det der herskende Pebelregimenter og gjøre det muligt for dem at virke for Unionens Opretholdelse. Forbittelsen synes dog endnu at være altfor stor paa begge Sider, til at Hornustens Stemme kan blive hørt.

M.

En Strandning paa Skagen, fortalt af David Stop.

(Fortsat.)

Imedens Styrmanden var saaledes sysselfsat, gjorde jeg en lille Runde omkring paa Skibet og beundrede dennes virkelig usædvanlig store Dimensioner. Til en af Skibets Matroser, som stod forude i Nærheden af mig, henvedte jeg et Spørgsmål paa Engelsk, men min Forbauselse var stor, da Manden svarede mig paa godt, reent Dans.

"De er Dansk?" udbrød jeg.

"Ja, vi ere to Danse her ombord, og forøvrigt bestaaer Mandstabet af alle mulige Nationer. Foruden os to Danse, er der en Normand og en svensk Jungmand, som opvarter i Kajerten, saa er der et Par Hollændere, fem, ses Negere, Resten er Amerikanere og Engelskmænd."

"Hvorledes har De været tilfreds her ombord?"

"Ja, saa temmelig vel. Hyren er jo højere fra Amerika, end fra nogen europæisk Havn, Kosten er upaaghængig og Behandlingen var da hidtil ikke til at klage over."

"Det er vel Overstyrmanden, som har det Hele under sig, den Gamle tager sig vel ikke af Noget?"

"Ja, det hænbes dog, thi den Gamle er før og fuld af Lurer; faaer han engang imellem det Indsald at ville være Capitain paa sit Skib, saa maae Alle og Alt — og ogsaa Sonnen — høje sig for ham."

"Men der er vel dog et godt Forhold mellem Fader og Son?" spurgte jeg.

"Stødtiis kan det være galt nok mellem dem. Overstyrmanden er en flink Fyr og en stout Sømand; men det kan jo være, at han ogsaa kan have ifinde at skeie ud ved Lejligheder. Han havde nu denne lille Geschit i Göteborg, hvor han havde fisket sig en lille usædlig Kjæreste, som han vilde gifte sig med og tage med hjem til Baltimore, men der stulde De have set Capitainen, han er guul til dagligdags, men den Dag, da Sonnen bad ham om hans Tilladelse, blev han guul som et Klapperslangehæd."

"Nu, hvad blev der saa af Overstyrmandens Forlovelse?"

"Ja, Sonnen maatte jo saa falde til Første, der blev talt om, at han vilde forlade Skibet, og han var da ogsaa borte et Par Dage, men saa kom han igjen og havde den lille svenske Jungmand med sig, saa gav han vel Faderen gode Ord og saa slog Capitainen sig til Ro igjen. Ja, han til da strax et Ansaldo af sin Gigt eller Podagra, hvad det Stads hebber, og derfor har han ligget i Køien nu i flere Dage."

Matrosen forlod mig og anmodede mig om at ledsgage ham ned i Kajerten. Da vi var komme derved, begyndte han:

"Jeg troer, at De, ved hvad der imorges forefaalde mellem den lille svenske Jungmand og Negerdrengen, er blevet Medvider i et for mig meget vigtig Hemmelighed, og selv om det ikke var Tilfældet, vilde jeg dog under vores nuværende uheldige Forhold gjerne betroe Dem den, da jeg trænger til Raad og Hjælp".

Jeg bultede taus og han fortsatte:

"Som jeg vel neppe behøver at stadsætte for Dem, hører den lille Svenske ikke til vort Kjøn — hun er — ja De seer saa mistrogt paa mig — lad mig derfor sage Dem det strax, Ulla er min elskede Hustru."

Oversat, men glad, trykkede jeg hans Haand, min Deeltagelse glædede ham sænsynligt.

"Jeg vil kalde Ulla herind fra Lukset; hun er aldeles fortrolig med det engelske Sprog, og idet jeg fortæller min Historie, kan hun være behjælpelig som Folk, hvor De bedre maatte forståe Svensk end Engelsk."

Han forlod mig, men vendte kort efter tilbage med den lille Jungmand, som rakte mig Haanden rødmende, formodentlig ved Tanken om, at jeg kendte Hemmeligheden. "Hvorledes befinner De Dem, Fru Tomkins", begyndte jeg, "jeg haaber De har forvundet Skætten over den raae Negerdreng fra imorges."

"Jeg takker, det er ganske forbi, og det var kun den seneste uskyldige Begivenhed — Strandingen mener jeg — som har gjort et saa stærkt Indtryk paa mig, at jeg mangler mit sædvanlige Mod og min Selvbeherfelse ligeoverset den ondskefulde Jack."

"Naa, det glæder mig, men jeg kan tænke mig, at De ikke sjældent som Skibsdreng har maattet døje Ubehageligheder, som kun Deres Mandes Kjærlighed har kunnen give Dem Etstatning for."

Den unge Kone rømde forlegent over mine Ord og jeg henvedte mig derfor til hendes Mand:

"De lovede, Mr. Tomkins, at fortælle mig Deres Historie. Jeg brænder af Begjærlighed efter at høre den, navnlig for Deres egen og Deres Kones Skyld, da jeg haaber at kunne være Dem til Ejendele."

"Jeg talter Dem, Sir, for Deres Deeltagelse og opfylder gjerne Deres Ønske. De maa da vide, at for omtrent to Maaneder siden løb dette sidste Skib, som nu, det bestrygter jeg, er nævnt at være et Brag, ind i Göteborgs Havn. Efter en saa lang Sejlsæd, som fra Baltimore til Kattegattet, trænger en Sømand til at rette Venene paa Landjorden, og da min gamle Fader saagdøm aldrig forlod Skibet, havde jeg Intet imod at benytte mig af de forhøjellige Indbydelses, jeg erholt til at tilbringe en del af min Tid island. Livet i Göteborg behagede mig, overalt hvor jeg kom, talte eller idetmindste forstod man mit Sprog, og deri ligger, som De veed, en stor Tilnærmede. Nu, jeg vil ikke spinde noget lang Ende for Dem, hos en Consul Drummand, i hvis Huns jeg daglig kom, lært jeg at kende min Ulla, som er beslægtet med hans valtre Hustru. Jeg forelslede mig i den smukke svenske Pige og vandt hendes Gjenkjærlighed, og jo længere og fortroligere vores Bekjendtskab blev, jo stærkere vor Kjærlighed og Hengivenhed for hinanden tiltog, i samme Grad tænkte og talte vi med Sorg og Angstelse om Afsættelisse og Fremtid. Jeg talte med min Ullas Slægtninge og modtog deres Villigelse af vor Forlovelse og paa Consul Drummands Tilhændelser aabenbarede jeg ogsaa min Fader, hvad der var passeret og tilspjede mit Ønske at gifte mig, inden vi forlod Göteborgs Havn og tage min Kone med ombord til vort Hjem. Som jeg forud havde antaget, vilde min Fader aldeles Intet vide af min Forlovelse og endnu mindre af mit Øgsæts — jeg veed, Fader har andre Planer med mig i den Retning — hypochondriisk som han er, opirredes han mere og mere, jo længere jeg, først med det Gode og dernest med det Onde, thi jeg truede med at forlade Skibet, søgte at formaae ham til at give sit Bisald. Paa min Trudsels om at forlade Skibet, hvor han paa at ville lade mig opbringe og straffe som Deserteur, og da jeg kender min Gamles Halsstarrighed og Hensynsløshed, naar han vil sætte Noget igennem, saa betvisebe jeg aldeles ikke, at han vilde gjøre Alt for sin Trudsels, dersom jeg ikke gik ombord. Saavel dersom, som fordi jeg fandt, at jeg i det Hele taget ikke kunde forsvare at forlade min Fader, Skib, Ladning og Mandstab — min Fader staet rigtignok indskrevet som Fører af Skibet, men naar vi ere tilhørs, ligger han fordeles i tilhørs og Alt er derfor overladt til mig — besluttede jeg derfor at bruge List for at naae mit Maal. Min Plan meddelede jeg Ulla og hendes Slægtninge, som efter nogen Modstand indvilligede. Dagen, før Skibet skulle seile, gik jeg island, Kongebrev var løst og i al Stilhed bleve min Ulla og jeg viede. Om Aftenen, det var isorgaars Aftes, gik jeg ombord og havde Ulla forlædt som Jungmand med, min Fader var syg og laa tilhørs, han vilde knap se mig, end sige nogen Anden, og han har derfor ikke heller set Ulla som Jungmand, med mindre han bemærkede hende ved Oprinctet imorges, hvilket jeg dog ikke troer, thi siden vi inaft stodte paa Grund, hvorfra han giver mig Skylden, har han været saa vred og opirret, at han vist ikke har havt Tanke eller Sande for noget Andet. Det forundrede mig at see, at han under Samtalen med vor Commissionair blev sat i bedre Humeur, og det glædede mig at han gifte island. Nu, Mr. S., har De hørt Ullas og min Historie, hvad raader De os?"

"Jeg maa virkelig overvælte Sagen lidt; hvad mener De selv? Som oftest har man den bedste Raadgiver i sig selv."

„Meget sandt, og jeg vil da sige Dem, Mr. S., hvad jeg har tænkt, og det er i den Anledning jeg vil bede Dem være mig behjelptelig.“

„Lad høre, jeg er ganske til Ejendom.“

„Hvorlænge „Orinoco“ bliver staaende her, eller om det nogensinde forlader Skagens Rev, er usikkert. Men i ethvert tilfælde maa Ulla ikke blot bringes island, hun maa ogsaa afhøndres fra det ørige Skibsmandsstab, dog uden at det væller Opsigt. Jeg har derfor tænkt, at vi lade hende bringe island som Syg, og i saa Henseende kommer Oprindet fra imorges mig meget velkommen; ved Deres Hjælp skalde hun da overgives til en brav Families Omstørg og Pleje og forblive der i Huset, indtil vi faae at se, om Skibet kan sættes ud. Komme vi slot, følger min Kone mig igjen som Jungmand, bliver Skibet staaende, det vil sige, bliver det Vrag, maa vi være betenkede paa at tage en anden Bestemmelser.“

„Jeg troer nok at kunne slappe Deres Frue et passende Opholdssted, men saa maa jeg betroe Hemmeligheden til nogle Damer,“ svarede jeg.

„Meget gjerne,“ var Mr. Tomkins Svar; „helse Skagen, helse Sverig og Danmark, ja hele Verden maa gjerne vide Alt, kun min Fader og Skibsmandskabet maa Intet vide om Sagen.“

Jeg bifalde da Mr. Tomkins Plan, og fort derpaa forlod jeg i en af Baadene „Orinoco“, ledsgaget af Fru Tomkins, som (naturligvis klædt som Jungmand) blev af Søfolkene hjulpet ned i Baaden og lagt paa Køieklæder mellem Baadens Tofter.

Vi roede island og Consul Lorenz kom mig imøde med den Esterretning, at han havde sendt den gamle Amerikaner hjem til sin Gaard, og at han nu kun ventede paa mig, for, ledsgaget af det andet strandede Skibs Capitain, Mr. Curtis, ogsaa at høre hjem.

„Ja, høre Consul, det vilde jeg gjerne; men der er en forskels syg Skibsdreng, som jeg har lovet at sørge for.“

„Hvem er han, hvorfra er han og hvad fejler ham?“

„Det er en ung Svensker; han er Jungmand i „Orinoco“ og lider af Krampetilfælde.“

„Nu hvad, saadan en Hyr dør ikke af saa Lidt,“ meente Consul Lorenz; „lad ham ligge her i Teltet, til Arbejdsvognen henter Capitainens Toi, saa kan han jo blive hivet ovenpaa og lagt ind hos Else Krankenvægters; hun pleier at tage sig af de Søfolk, som komme syge island.“

Dette huede mig slet ikke, og jeg stristede derfor i Kortebæk Hemmeligheden for min Vert.

Denne opsatte i forbausende Hurtighed det hele Forhold, og strax raabte han: „Thomas Kudsf, herhen! spænd den bageste Agestol af; vi skal have en syg Skibsdreng lagt bag i Bognen. Saa sidder S. hos Dig og Capitain Curtis og jeg sidde sammen, saa bliver der dog Plads til os Alle.“

Jeg indviede strax, at jeg nok troede, at Skibsdrenge funde taale at sidde, og bad om, at han og jeg maatte besbolde det bageste Sæde.

„Nu, som De vil; lad os sidde op.“

Jeg løftede den unge, smukke Kone op i Bognen, og hun tæskede mig med venlige Ord for min Omhu for hende.

Under vor Hjemforsel erfarede jeg af Consul Lorenz, at det andet paa Grenen strandede Skib var den engelske Brig „Marshall“, Capt. Curtis, kommande fra St. Petersborg med Ladning af Seildug, Lærrede og andre russiske Produkter. Lorenz var strax blevet antaget til Commissionair og var i udmarket godt Humeur. Han hviskede til mig: „Det har været et godt Stykke Nattearbeide, og jeg vurderer mig da nogle Tusinde Daler rigere idag end igaard.“

„Der troer jeg dog, at De taxerer for højt, gode Consul.“

„Nei, min Ven! blive Skibene her, komme Varerne island, og bliver her holdt Auction, saa vil jeg ikke følge min Andel af Commissionair- og Incassationsafslair for en halv Snees Tusinde.“

„Nu, saa ønsker jeg Dem tillykke; har De hørt Noget om Strandingen ved Skalmilen?“

„Ja,“ svarede Consul Lorenz; „det er en rigtig god Ladning, nemlig Hør, ogsaa en Engelsmand, som skalde hjem; men det er ikke noget Sted at strande paa; faae vi Vestenvind, kommer han ud.“

Og rigtigt, et Par Dage efter fuldte vi en rask Vestenvind, og Brigen „The friends“, Capt. Snake, sejlede udfaldt hjem til det nægtige Albion.

Men tilbage til min smukke kærlige Proteges. Da vi kom hjem til min Verts Gaard og jeg havde faaet fortalt Fru Lorenz Hemmeligheden om den formenligte Skibsdreng, hændte hendes Forundring og Deltagelse ingen Grænde. Den skibbrudne Dame blev indrommet det bedste Gjæsteværelse i Gaarden, og jeg tor nok sige, at inden to Timers Forløb var „Hemmeligheden“ ingen Hemmelighed mere, og det behøvedes da heller ikke ligeoversor Skagboerne. Den Eneste, hvem det maatte være os af Vigtskabet at lade være ivindende om den unge Gjæsts Nærerelte, var gamle Capitain Tomkins, og dette var let nok, thi deels forlod Amerikaneren aldrig sit Nærerelte, og de eneste Personer, som foruden den Lorenz'ske Familie traadte i Berørelse med ham, var Husets kærlige Thynde, og disse havde han strax ved sit galbesyge Ufeende indtaget saadan Stræk, at jeg troer, at selv om ikke Sproget havde forhindret enhver Meddelesse til ham, vilde de aldrig have voget at tiltale den gamle Brumbasse.

Unge Tomkins kom først island og hjem til Lorenz's henad Aften. Hans første Spørgsmål var til mig, om

hvordes det gik hans Hustru. Da jeg i saa Henseende havde tilfredsstillet hans saa naturlige Videbegjærlighed og forsørgt henvist ham til vor følelse Vertinde, Fru Lorenz, tælede han hende varmt og hjerteligt, og Fru Lorenz bevarede hans Tak ved at føre ham til sin Ulla. Overstyrmanden blev ligeledes indlogeret i Lorenz's Gaard, og saaledes befandt sig Fader og Søn og Glenstanden for Striden mellem dem, under Tag sammen.

Styrmand Tomkins, Consul Lorenz og jeg toge i de første Dage efter Strandingen regelmæssigt hver Morgen ud til „Grenen“. Unge Tomkins gik da ombord i „Orinoco“ og forblev der hele Dagen; thi han haabede stabigt paa, at Skibet, naar det blev losset for sin svære Ladning, skalde kunne sættes ud igjen. „Vi gaae da tilbage til Göteborg for at reparere; vort Ophold vil da blive af lang Varighed der. Fader vil sandsynligvis blive kæd af Opholdet i Göteborg, thi island maa han, da Skibet jo skal fjøshales, og saa tænker jeg, at han fatter den Beslutning, under Ledsgelse af en af vores bedste Folk, at tage hjem over England. Imidlertid bliver jeg sandsynligvis Vinteren over i Göteborg, boet med min Ulla der, og naar „Orinoco“ igjen er sejkkar og jeg Capitain paa mit Skib, saa — ja saa fører det os til vores fremtidige Hjem, til mit høje Baltimore.“

Planen var jo meget fornægtig, men den blev ikke realiseret. Styrmen foede det andrebodes.

Efter omtrent otte Dages Forløb, i hvilken Tid Øjergningen fra begge de strandede Skibe var blevet forhast med Æver og omtrent Halvdelen af „Orinoco“ Jernslabning var kommet island og laa opstabelt paa Stranden, indtraf en Nat haardt Veir med en orkanagtig Storm. Det var tidligt om Morgen — jeg var netop staet op og stod og talte med unge Tomkins i Gaarden — da jeg bemærker Janke Northe i sædvanligt „Barbeenstrav“ komme ind i Gaarden.

„Hvad, Janke Northe, er der nu Strandinger igjen?“ spurte jeg.

„Ja, nei dog, nu er de borte begge to.“

„Hvem, hvad mener Du?“

„Jeg mener, at baade Amerikaneren og Engelsmanden ere borte, de ere staaede i Stykker inat.“

Jeg meddelede unge Tomkins denne Esterretning, som naturligvis fuldstedte hans Planer og derfor ikke behagede ham synligt.

Consul Lorenz kom til, og vi hørte snart ned til Grennen, hvor vi fandt, at Janke Northe Esterretning dog ikke var aldeles paalidelig. Til den engelske Brig saae vi rigtig nok ikke Noget, og at den var sonderstillet, bevises ved, at der ved Strandlanten fandtes en Mengde af dens Ladning, saasom Læredskaller, omdrivende, hvilke Øjgerne nu med Vaadehager nemt kunde gribe og hale op paa den tørre Strand. Derimod stod „Orinoco“ endnu, men det var sien synligt, at Skibet havde lidt saa meget, at det maatte anses som Vrag.

Vi roede Alle ombord paa „Orinoco“ og erholdt snart Stadfæstelse herpaa. Flere Planker varne ud af Skibets Sider, kun Lidet af Standsfæstningen stod endnu tilbage, og det var sien synligt, at kun den svære Nedsladning havde forhindret „Orinoco“ fra at gaae samme Wei som deles Nabo, den engelske Brig.

Styrmand Tomkins indsaae strax, at han nu ikke turde nære nogensomhelst Haab om at komme til at benytte sit Skib; han forlod det derfor snart, og oplyst af Mismod forlangte han at blive hjert hjem til Skagen.

(Sluttes i næste Nr.)

Charade.

Mit Første af dem er en lille Part,
Der giver vort hele Legem Hart.
Mit Andet et Vogstav, Du let vil gjette,
Naar først mit Første er ret Dig klart.
Saafremt Du min Hat mig vil aflatte,
Da stander for Dig en nordisk Svend,
Der git af sin Gravhei ud igjen,
Af Længsel efter sin Hjertenslære.
Men vil Du mig Hovedet med aflatere,
Saa har Du Nogen, der fryde kan,
Om det ham tilstedes, den veitrætte Mand.
Mit Hele kan falde, men ogsaa stige,
Og findes hyppigt i Danmarks Rige —
Men har Du endnu ikke Tingen formodet,
Ja, saa har Du netop Tingen i Hødet.

Iea.

Eideren er Danmarks Riges rette Grænde.

Det er sagt og gjentaget utallige Gange, men det skal betydeligt siges een Gang endnu, at i „det hellige romerske Rige“ indeholdes der tre store Legue i tre Ord, fordi, hvad man har kaldt saa, var aldrig noget „Rige“, men kun en Sammenhobning af indbyrdes uenige og ueensartede Landstaber; fordi, hvis det vilde være noget, var det allensfalls ikke „romersk“, men tydeligt, hvad det imidlertid, følksomt nok, synes at have stammet sig ved at hedde; og fordi det baade i Indhold, Basen og Form var langt mere vanhelligt end „helligt“. Derfor have vi heller ikke funnet gjengivne den bestjende Sætning: „Ejdora Romani terminus imperii“ i en ordret Oversættelse; vi have maattet gjengive den, som flest

er i Overskriften til nærværende Linier, da der ellers hverken vilde komme ret Mening eller Sandhed i den.

„Eideren er Danmarks Riges rette Grænde!“ For danske Mænd, som have gjort andet og mere end blot løselig aabne høvlen som helst Danmarkshistorie, behøver denne Sætning nu vistnok hverken mange Beviser eller Bevisstigheder. Vi skulle ogsaa indstrække os til nogle saa Antydninger af almindelig hændte Begivenheder, netop fordi de have den Dyb, at de ikke trænge til Udlæggelser.

Kong Bermund boede paa Yellinggaard i Nørrejylland. Da Holsterkongen spottede den Gamle og bød ham enten godvillig afstaae Riget eller vore en Tuelamp, da var det, at Bermunds stille Søn Uffe reiste sig til Under for alle Mennesker og bød høyligt Holsterprinsen og hans bedste Mand til Holmgang paa Rigets Grænde, paa Eideren, hvor nu Rendsborg ligger. Uffe gik ene imod To, den Enke klæbede han paa langs, den Anden paa tværs, og Eideren vebblede at være Danmarks Riges Grænde.

Da saa Keiser Carl den Store med sine Franken hjemføgte Sacherne, og den ydste Kong Gotrik frugtede, at Maden funde komme til Danserne, naar først Sacherne vare undervunne, da anlagde han 808 paanv bet gammel Kurvirke, om hvilket vort aldeste Kongesagn forteller os, at det ved vor Histories Begyndelse blev anlagt; fordi Tyrolerne brød ind i Jylland: „De Sønderjyder dem slog han paa, han havde saa tenkt deres Land at faae.“ Men Gotriks Befestning gik fra Sellernor, den allersydligste Brig af Slien, til Kurborgen nævned Eideren. Krigen mellem Kong Gotrik og Keiser Carl udeblev heller ikke, men i den Fred, som Gotriks fredeelige Østermand, Kong Hemming, 811 sluttede med Keiseren, fastsattes det, at Eideren skalde vebblive at være Grænden mellem Danmark og Sachsland eller, som den gamle tydste Krønikestriver udtrykker sig: „Anno 811 verdronen sic fredeliche Kayser Karol unde Hennig der Danen Koning tho Acten dorch 24 der besten hot Dannemark und Frankriken unde mackeden de Cyder tho en Schebe twischen Römischen Rycke und Dannemarden“*).

Da Gotriks Børn ikke længer slog til, ubedrede Tyre Danebod det (omtr. 940) og anlagde Danevirke; men efter for hende vebblede Eideren at være Festningsværkets Udgangspunkt, fordi ogsaa for hende var „Eideren Danmarks Riges rette Grænde“. Paa den samme Grænde stod Valdemar den Store, da han (omtr. 1170) ubedrede Danevirke med Muurværk; og paa denne Grænde har til enhver Tid enhver Danemand staet, som vilde hævde sit Hæderlands Ret og Ere, bæts Friheds, Uafhængigheds og Selvstændigheds. Derfor føgte vore „Jens“ efter 1848 Danevirkestillingen, og da de vare drevne tilbage af preussisk Overmagt, hæmede de ikke, for de 1850 atter indtogt den. Derfor anvender vor Regierung efter i dette Siebte de store Summer af Penge, Arbeide og Mennesker for paanv at sætte Danevirke i en saadan Tilstand, at det kan sikre os Eideren som vor eneste historiske, naturlige og mulige Grænde.

Skulle vi endnu minde om Bjørn Svensson, Sven Estridsøns Søn, som omtrent 1100 befæstede Eideren, paa hvilken Uffe havde stridt og vundet, befæstede den som Danmarks Riges Sydgrense mod Ditmarerne og Holstenerne?

— Skulle vi minde om, hvorledes Saxe, der blev ved Aar 1200, omtrent ved Aar 1150 omtaler Jyllands Østflig ligefra det yderste Bensysel indtil Eideren? — Eller derom, at man (ved Aar 1193) først anfaaet Krigen mellem Danmark og Østfligland for ret begyndt, da Grev Adolf af Holsten gik over Eideren, hvilken Ørstighed han maatte flynde sig at betale med 1400 Mark Penge? — Eller derom, at i Begyndelsen af Aar 1200 stode vende Hære, en dansk og en tydelig, i lang Tid hver paa sin Side af Eideren, hvilken hver af dem betenkede sig vel paa at overskride, fordi „Eideren er Danmarks Riges rette Grænde“, og Eiderens Overskridning fra hvilken som helst Side er Krigen rette Begyndelse? — Nei, hverken om dette eller meget mere behøve vi at minde, thi det staaer dog urolig fast i ethvert dansk Bryst, hvad en af vore yngre Digttere for tretten Aar siden sang:

„Saalenge danske Mænd ei Vlodet endse,
Hvor Uffe slog og vandt, er Danmarks Grænde!“

Men nu den Steen, som her er afbildet, og som paa Romersproget figer det selvamme, figer det dog ikke fuldt saa godt som Schleswigholsteineren, den larde Henrik Knutson, der (ved Aar 1590) udtrykkeligt kalber Eideren „Limes vetus Daniae et Holsatiae, ad quem saepe de imperio inter Saxones et Danos non sine cruro decertatum est.“ Den er af rhinst Sandsteen, næsten fire fod bred og halvtredie fod høj; Indskriften er af ophoede, en halv fod lange, forgylde Bogstaver paa mørkebrun Grund; den i Stenen udhugne Kappe er blaa med hvide Hjørner og røde Ringe. For Tiden staar Steinen paa et Podstykke af Træ, hvis paamaledede tydse Indskrift kan læses paa Afbildningen. Dog — det var egentlig ikke denne Indskrift, vi skalde døve ved: det var ved selve Steinen og dens Historie. Altsaa: Steinen stod i sin Tid over Rendsborg Eiderens sydlige Port, „Holstenerporten“; men af hvem den reistes, naar den reistes, og om den altid har staet over samme Port, vil det nu rimeligtvis være aldeles umuligt at afgjøre. Wimpfen mener, at den er sat der 1539, da Christian den Tredie befæstede Rendsborg; og det

*) E. J. v. Westphalen, „Monumenta inedita rerum Germanicarum principia Cimbriacarum et Megapolensium“ T. I., col. 873 (Melchior Goldasti „Memoranda vetera Holsatica“).

af en Utring i „Descriptio Chersonesi Cimbricæ“ kan det virkelig næsten synes som om den berømte Henrik Ranckau har hjændt Indstiftelsen. Senere omtales den af Camerer og mange flere, men uden at noget af de tre overfor opførte Spørgsmåle løses af dem. Wegener anseer det derfor også for sikkert kun at påståe, at idet mindste 1671 fandtes den allerede over den nærværende Sønderport, fordi dette længst er uomtvisteligt godtjort af Schleswigholsteineren N. N. Falck, til hvis Bidnesbyrd i saa Henseende ikke en eneste af hans Troessæller kan nære Mistanke. — Altsaa: Wimpfens fan gjerne have Ret, naar han mener, at Stenen er fra 1539; den fan endog være meget ældre, hvad Ingen hverken skal kunne modbevise eller godtgjøre; men illun saameget er uomtvisteligt vist, at sin betydningssfulde Plads intog den idetmindste allerede 1671, eller runde halvtredsstyve Aar forinden Frederik den Fjerde med Europas Samtidske „incorporerede“ Sønderjylland i det øvrige Danmark.

Og den blev siddende over Eidersens Sønderport, indtil „det hellige romerske Rige“ 1806 flyrte sammen efter et tusindaarligt Skiliv. Da incorporerede Christian den Syvende (Kronprinds Frederik) Holsten i Danmarks Rige, og Stenen blev nedtaget, fordi den med sin haarde Stemme nedlagde en ubsigelig Indsigelse mod den Voldsdåd, som var udøvet både mod Holsten og mod Danmark. Fra Hovedkvarteret i Kiel beslæbde Kronprinds Frederik General Beymann at nedtage den, „da denne Inskription ei mere paa dette Sted er passende“; og 12te September 1806 blev den nedtaget og hensat paa Tårnhuset i København, hvor den siden har staet, ubevægd af Oprørstiden. Den ligger der endnu, hjændt Løgnen om Holstens Indlemmelse i Danmark blev taget tilbage under Wienercongressen. Nu vel! — lad den i Guds Navn blive liggende, naar blot danske Folk ligefuld vilde mindes, at „Eideren er Danmarks Riges rette Grænde“, og at denne Grænde gisler det om at hævde med Ben og med Mund, med Staal og med Stang, med Gods og med Liv! Til denne Grænde knytter sig Danmarks Ere og dets Liv, thi — der er ingen anden Grænde naturlig, rimelig eller mulig mellem Danmark og Thyssland end enten Eidergrænden eller Storebælt; enhver anden Grænde tilhører enten Daaerlaben eller Drømmeverbenen. Ligeover for et saadant „Enten — Eller“, enten Eidergrænden eller Storebælt, ved enhver dansk Mand, hvad han har at gjøre, thi ingen dansk Mand kan tænke sig et Danmarks Rige bestaaende af Sjælland, Møn, Falster, Lolland og — Amager!

F. B.

i Marts 1848 valgte Komitatet Pesth ham til sin Repræsentant, og nu indtraadte han i Underhuset, hvor han i nogen Lid spillede en glimrende Rolle blandt denne Forsamlings mest fremragende Medlemmer.

Da Lamartine havde udtalt det Onske, at see den ungarske Regierung repræsenteret i den franske Republik ved en særegen Minister, blev Grev Ladislau Teleki den 31te August 1848 sendt til Paris i dette Damed, hvor han modtoges af Bafide og Cavaignac, medens Republikens President, de

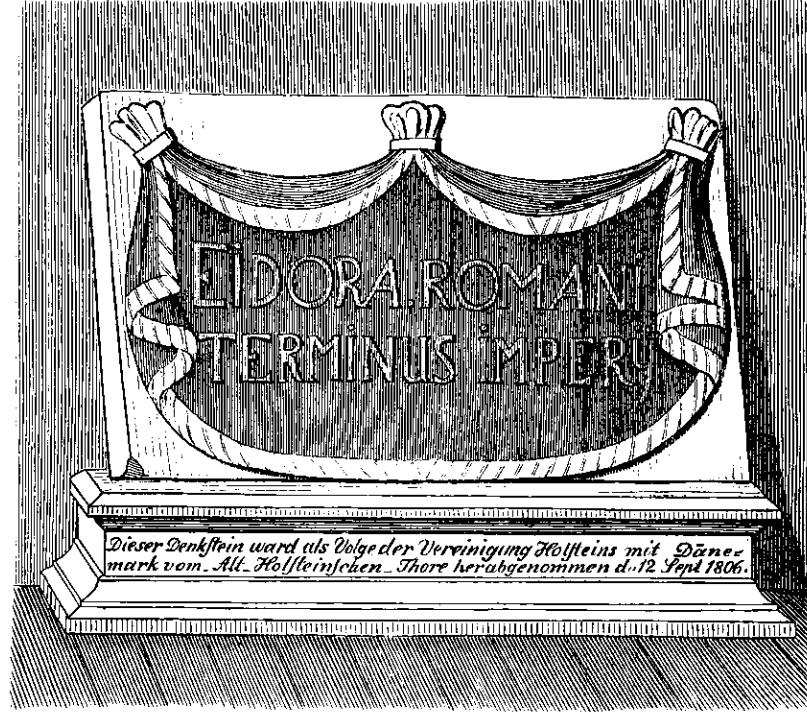
historiske Ret og bekæmpe Bachs System, medens han i Wien dømtes fra Livet in contumaciam, og hans Navn opsløges paa Galgen. Blandt hans journalistiske Arbeider valte især Flyvestiftet: „Le bon droit de la Hongrie“ overordentlig stor Opsigt. Hans edle Personlighed og højhertede Charakter gjorde ham meget yndet ved Hoffet i Paris, og man påaftaaer, at de Franses Keiser beredte ham med ualmindelig Tillid. Under Krigen i Italien opholdt han sig i Turin og Genf, og da de af ham nærede Forhaabninger blev slufte, efterat Freden til Villafranca var sluttet, vendte han tilbage til Paris, hvor han trak sig aldeles ud af det politiske Liv.

Det var først, da den forhenværende ungarske Minister Szemere offentliggjorde sit Brev, i hvilket han forsvarede Kundgørelsen af 20de Octbr., at Teleki efter optræde med et energisk Svar. To af hans Søstre, Grevinde Emma, befandt ved flere Strister om de ungarske Forhold, og Grevinde Blanca, der har tilbragt otte Aar af sit Liv i Fængsel for politiske Forfejlelse, opholdt sig i Dresden, og Teleki begav sig forrige Aar til denne Stad for at ordne nogle Familiænsgender. Da var det, at den sachsiske Regierung som Østrrigs ydmige Haanblæger lod ham fåengsle og udlevere; men i Samklang med sin Forsøksighedspraktik bemaabede Keiseren ham og tillod ham at vende tilbage til Ungarn. Ifølge sit give Ord afholdt han sig fra enhver politisk Virksomhed indtil Landdagens Sammenkaldelse. Men nu fældede han sig i Spidsen for yderste Venstre, og det var ikke alene dette Parti, men hele den ungarske Ungdom, der slokkede sig om ham med spændt Forventning for at erfare hans Program. Alle haabede om nogle Dage at komme til Kundskaab derom; men hans Leber skulde ikke udtales det centuerlige Ord, der maaske efter en blodig Krig for stedse vilde have adskilt Ungarn fra Østrrig; han synes i det sidste Dieblisk ikke at have haft Kraft nok til at bære

det umaadelige Ansvar og tog sig selv af Dage. Om han har næret Frygt for, at det Keiseren givne Øste skulde have svækset hans Anseelse blandt hans Landsmænd, hvilket synes at fremgaae af et Brev til Falzcomitatet, hvori han med

megen Styrke fremhæver, at Politikens Kampplads stod ham aaben, uden at Nogen kunde forhindre ham i at deltage i Kampen, og at han sige indtil sit sidste Sul vilde blive sine Grundstæninger tro, eller om han ikke har haft Tillid til sine egne Kræfter, da det gældt om at løse den store Opgave, eller endelig om hans paafalskende Bleghed, hans nedbrudte Helsbred og hans Taushed nogle Dage før den følgelige Begivenhed forefaldt maae betragtes som Fortsættelse for en Sindstilstand, der bringer et Menneske til Fortvilelse og bevirger ham til at lægge Haand paa sig selv, vil sikkert ingen finde blive oplyst; men derimod er det hævet over enhver Tvisl, at der ikke her er Spørgsmål om et Drab, saaledes som man først var tilsviglig til at antage, men om et Selvmord. Og dog var det ikke forunderligt, at man antog, at Teleki var myrdet, thi deels er hans Død et saa forsædeligt Tab for hans Parti, deels kan den blive saa fordeelagtig for Regeringen i Wien, at man let kan undskyde, at Befolningen i sin første Sorg lyttede til Bagtalessens Stemme, især da man ikke kunde gjøre sig fortrolig med den Tanke, at en Mand, der i tolv Aar havde været nobsaget til at holde sig borte fra sit Fædrelands lovgivende Forsamling, skulde dræbe sig selv samme Dag, som man med feberagtig Utaalmodighed og de mest grundbede Forhaabninger ventede at see ham gjenoptræde paa Kamppladsen. Men hvorledes man end vil betragte dette tragiske Selvmord, over hvilket hele hans Fædreland sørger, saa bliver hans Død et overordentlig smerteligt Tab for Ungarn, til hvis mest fremragende Statsmænd og varmeste Patriotter Ladislau Teleki hørte.

Hans Begravelse fandt Sted den 10de Mai, ved hvilken et Følge af omkring 100.000 Mennesker var tilstede. Først holdtes der en Lig tale i Museumsalen, derpaa en udenfor Staden af Göteborg, hvorefter Liget blev overgivet til Familien.

Den Nørrebroiske Grændesteen.

Fraantes nuværende Keiser, ligeledes anerkendte ham som Ungarns Repræsentant. Efter den ulykkelige Begivenhed ved Villajos forblev Teleki i Paris, hvor han ved en Mængde Artikler i de fornemste Visser sogte at forsvarer sit Fædrelands

det unaadelige Ansvar og tog sig selv af Dage. Om han har næret Frygt for, at det Keiseren givne Øste skulde have svækset hans Anseelse blandt hans Landsmænd, hvilket synes at fremgaae af et Brev til Falzcomitatet, hvori han med

Grev Ladislau Teleki.

Grev Ladislau Teleki.

Denne navnlundige Unfører for det radicale Parti i Ungarn var født den 11te Februar 1811 i Pesth og behændte sig til den reformerte Religion. Hans Fader var en anseet Videnskabsmand, der i lang Lid var Præsident for det ungarske Akademii, hvis fornemste Støtte han var. Den unge Greve studerede ved Universiteterne i Sarospatak, Berlin og Pesth og blev allerede i Aaret 1837 Medlem af Akademiet, og næsten samtidig hermed valgte Fogaraserdistrictet ham til Deputeret paa Landdagen i Siebenbürgen, hvor han ogsaa optrædte 1839 og 1842. I nogen Lid synes han at have fulgt sin Lyst til at dyrke Poesien, og i 1842 udgav han et Sørgespiel: „Favoriten“, der blev opført og holdt sig længe paa Repertoaret. Men snart hengav han sig fuldstændigt til Politiken, og allerede det følgende Aar seer vi ham optredre for første Gang paa den ungarske Landdag, hvor Deak og Koszuth udfoldede Reformbevægelsens Banner i Underhuset, medens Teleki sluttede sig til Széchenyi, sin Ben og Lerer, og til den ulykkelige Grev Bathyani for at forsøge de samme Principer i Herrehuset. Her udmerkede han sig i den Grad ved sin glimrende Bestalenhed og sin Charakterstyrke, at han blev valgt til Vicepræsident for den paa den Lid dannede Nationalforening og senere til Oppositionsklubbens Formand. Ved Landdagens Abning i Aaret 1847 indtog han sit Sæde i Herrehuset, men

Anders Tikjøb: paa Holdeplassen udenfor Østerport.

Anders Tikjøb.

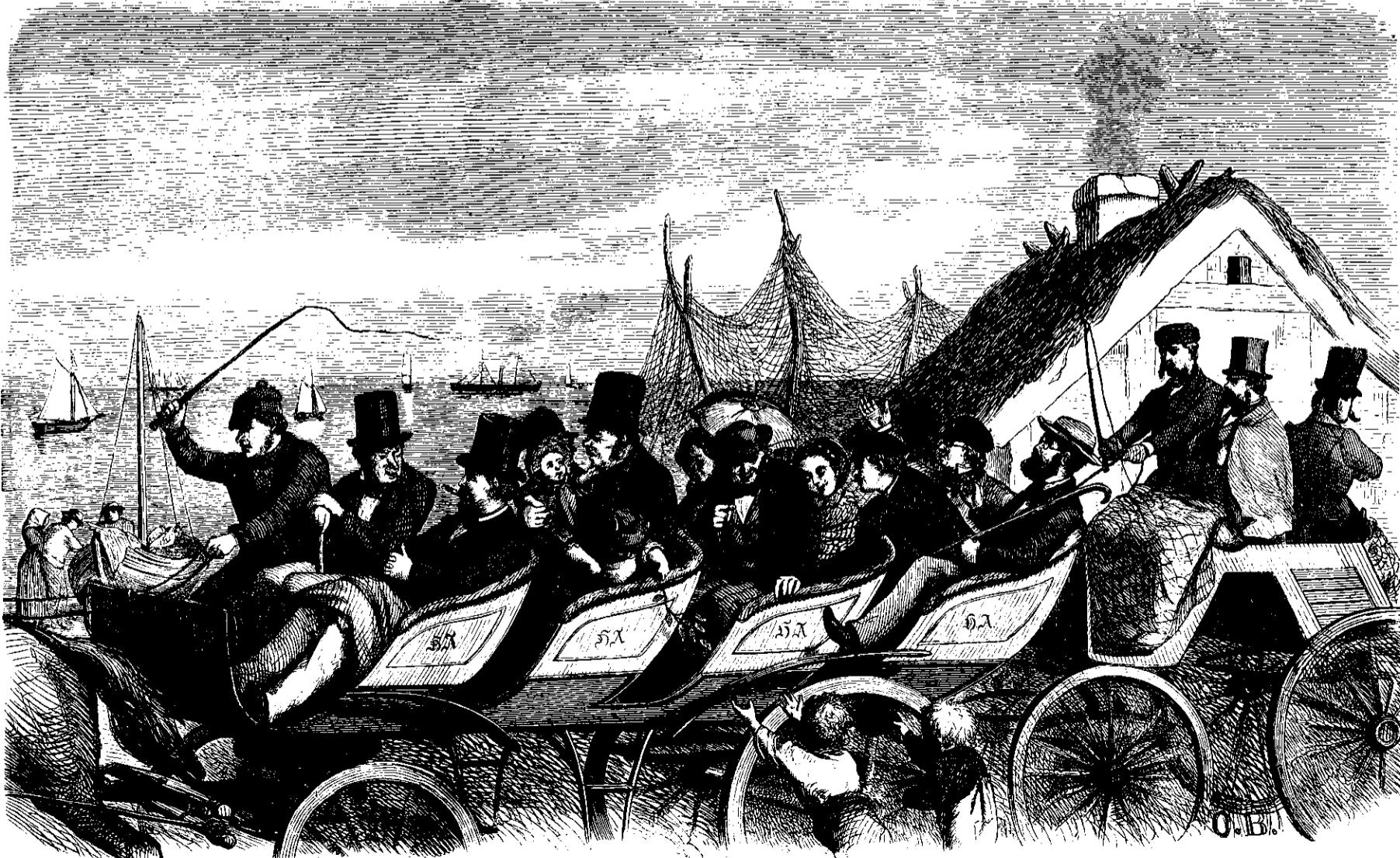
(Fortsat).

„Gud bønsigne Dem!“ var det første, jeg sagde, da jeg den følgende Morgen, skyldt af en vederkøngende Søn, blev vækket ved en stærk Nyse i Forbindelse med et Dunk paa Døren, der pludseligt gjorde Ende paa den halvt vaagne og halvt drømmende Tilstand, hvori jeg, ved at betragte mit gamle Kvæstammer — hvis Begge og Paneele endnu var betrukkne med gamle Landkort og Billeder, der engang

havde prydet et Exemplar af Pontoppidans Atlas — tilbragte en Morgenstund, der var en blandet Tilværelse af mit første Ophold i København som ung Menneske og mit senere Liv som Mand og Fader, med en stærk Tilsætning af de overordentlige Begivenheder tilføres og tillands, der paa en saa overvældende Maade havde afslørt mit stille Liv som Skolelærer i en jydsk Landsby.

Min Søn havde været saa haard og fast, at den i Liebhikket forekom mig at afflute en sounden Tilværelse, hvori det ikke var mig klart bevist, om det var Familien

Pingel eller Familien Tikjøb, der var det Virkelige, det Bestaaende, ellers om de bestede begge to. Ved at se paa den lille Grydelaklovn, hvor jeg saa tidt i hine Dage havde fundet en Bid Varmt, som Moer Pingel havde sat af til mig, naar jeg træt og forkommet kom hjem fra Christianshavn, hvor jeg informerede hos en Urtekremmer for 12 St. Timen, eller naar mit Sie faldt paa den ørverdige gamle Tegning af Christiansborg Slot med Taarne og Karnapper, saa forsvant den jydske Degen i Taagen, som en Frugt af Studenten Anders Tikjøbs levende Phantasie; men ved atter

Anders Tikjøb: paa en Kapervogn paa Strandvejen

at betragte den gamle Poppegsie af Gips, der hang under Loftet, faldt Tanken paa mine Rejselamerater: Kanarisuglene og Abelattene, og ved denne tilbagegaende Bevægelse dufkede Hjemmet mere og mere op, indtil Allegaard, Børnene og min rare Ellen stode lyslevende for min Tanke og forjøge de brogede Billeder fra en sounden Tid, som afvelede med Drømme om strækkelsige Stibbrud og Scener i Tivoli, hvor det engang forekom mig, at jeg flygtede ud af Haven, forfulgt af en heel Hær af smaa Børn, der raaede: „Stop Thyen! han har staaret en Kage fra os!“ o. s. f. Tilstrods for disse natlige Drømme og Synner i Morgenbelæsning havde mit Legeme dog nydt en herlig Hrile og jeg følte mig paany gennemstrømmet af Kraft og Livmod, da jeg vaagnede ved det omtalte Bulder paa Døren og den sterke Rysen, i højden Anledning jeg udtalte mit: „Gud velsigne Dem!“ Døren blev lukket sagt op; Moer Pingel stak Hovedet ind og nikkede hen til mig i Sengen.

„God Morgen, Tidsskrift, god Morgen! Er De rigtig vaagen?“

„God Morgen, Madam Pingel! god Morgen! Ja, jeg vaagnede i dette Niedblik; var det Dem, der nos?“

„Ja, det sagde jeg nos,“ ubrsd nu Moer Pingel, ganske fortredeligt, „at Line havde vællet Dem, det var da ærgerligt. Jeg listede mig saa stille op ad Trappen, for ikke at forstyrre Dem, og da vi stode indenfor Døren for at lytte efter, om De var staaret op, giver Line sig til at usætter saa voldsomt, at hun hugger Vandens mod Døren. Ja, nu er der jo ikke Noget at gjøre ved den Ting.“

Hun traadte indenfor med en Balke i Haanden, hvorpaa stod en stor Kop dampende Kaffesamt to friske Boller, og satte den tilrette paa en Stol ved mit Hovebgjerde. Den delsige Duft virkede saa opkvæbende, at jeg strax satte mig overende i Sengen og nos dette Maaltid med sand Appetit, medens gamle Moer Pingel tog Plads paa Sengekanten og indlod sig i en gemytlig Morgenpassiar om Gaardsdagens Begevneheber og det bestagelsige Uheld, da jeg var bleven borte for dem i Transejen. Hendes Mand, den gamle Pingel, var allerede paa Bolden for at gaae sin Morgentour. Da hun begyndte at udspørge mig om Hensigten med min Neise og vilde have nærmere Oplysning om Ellen, blev jeg saa utaalmodig efter at komme i Klæderne for ret kraftig at begynde mine Esterforstninger for at finde Ellen, at jeg lige nær var sprungen ud af Sengen. Moer Pingel havde aldrig hørt tale om nogen Madam Bræff, men mente, jeg kunde finde hende i Bevisseren, hvilket dog neppe var at hæbde, da Madam Bræff, efter hvad Allegaard havde hørt sig, skulde være bosat etstedtsude paa Strandveien. Vi blev fluttetigen enige om, at det Bedste var, at jeg anvendte Dagen til grundigt at undersøge Sloshoved og Taarbel. Da nu Moer Pingel begyndte at meddele mig Noget om de huuslige Forhold derhjemme og om Søren og hans Kone, gjorde jeg i min Utaalmodighed et nyt Forsøg paa at slippe ud af Sengen, hvilket omsider bevegede den gode Kone til at rejse sig. Saasartet hun havde forladt mig, stæbte jeg hurtigt muligt at komme i Klæderne for at begynde min Virksomhed.

Jeg kom ganske usørvarende til at inbjæge unge Madam Pingel en stor Skræl. Hun stod midt i Dagligstuen og står Bræd, da jeg gennem den aabentstaende Dør traadte lige hen bag ved hende og hød „Godmorgen“, hvorefter hun udstodt et højt Skrig af Forstørrelse. Da Line havde taget mine Støvler fra mig for at hørste dem, var jeg stegen ned fra Stovsten paa Højejolker, hvorfør den stakkels Kone ikke havde hørt mig træde ind.

De gode Folk kunde ikke finde sig i, at jeg allerede vilde forlade dem, men der var jo ikke Andet for. Søren beklagede, at han ikke kunde gjøre Tonen med ud paa Strandveien, da han skulde paa Toldboden og klarere. Jeg lovede, at jeg skulde bestrebe mig for at komme igjen om Aftenen, idet jeg dog bad dem ikke vente længere end til Kl. 10. Da gamle Moer Pingel havde forsynet min Baglomme med en Balke Smørrebrød og en lille Flaske med en sjeldent delig Pomerants, tog jeg Aftested med de hjælle Mennesker, og i den Tanke at møde gamle Pingel for også at få ham Farvel, gik jeg ad Bimmersflæstet til Bolden for derfra at nære Østerport. Jeg lod mig ikke friste af min Skuelyst, da jeg gik forbi de store Boutiksvinduer, hvor de sjeldnestre Sager var udslillede; jeg havde nu kun for Die at finde min Ellen og stæbte fremab, indtil jeg langs ad Bolden havde næret den spinkle Bro, der sover i Luften over det Sted, hvor Nørreport har staaret. Det er maaestee latterligt at tilstaae det, men den saae mig saa usolid ud, at jeg virkelig et Niedblik betenkede mig paa at betræde den, og da i det samme en nævnsits Knegt, som bag ved mig havde iagttaget min Ubeslemthed, streg af fuld Hals: „Tag Dem iagt! den kan ikke bære!“ trak jeg Venet til mig igjen, og vilde just gaae ned ad Boldbalken for at slige op paa den anden Side, da jeg pludseligt fik Die paa et stort Tog af stadselige Nytttere i de prægtigste Uniformer. De kom ridende i fuldt Fjærspring og satte uden videre over Broen med buldbrende Larm af de mange Hestehove. For Toget havde næret Broen, spurgte jeg en gammel Fyr, der sad paa en Vænk, hvem det var, der kom ridende.

„Det er Kongen,“ sagde han, idet han reiste sig op.

„Ja nei, Herregud!“ sagde jeg, „det var da en sand Lykke, at jeg kom denne Vej!“

Jeg skyndte mig hen til Siben, slillede mig ørbedigt op og havde den Ware at hilse paa min Konge, da han red forbi. Han saae saa mils ud og nikkede saa venligt ned til

mig, ret som om han viste sig: „Hils Allegaard og Børnene!“

Nu gjorde jeg mig naturligvis ikke flere Belænkeligheder ved at betrade Broen, og naaede snart Holdepladsen paa Østerbro, inden at have truffet gamle Pingel.

Jeg kom gaaende i mine egne Tanke og havde endnu ikke observeret den lange Næle af Bognen, der holdt langs med Alleen, da tre svære Karle med Pidsle i Haanden kom stormende hen imod mig. Da de løb hver fra sin kant, saae det ud, som om de vilde fange mig, hvorover jeg unegtelig i Niedblikket blev noget altereret, men jeg mærkede jo snart hvad det git ud paa.

„Stal Herren op at høre?“ spurte En.

„Bil De til Sloven, go'e Herre?“ raabte en Anden.

Da hele min Person aldeles ikke er indrettet paa at indgyde Respect ligesom for det Slags Mennesker, var der her naturligvis set ikke Tale om hvad jeg vilde, hvorfor jeg ogsaa forholt mig ganske rolig for at oppebie det Niedblik, da En trak af med mig som et Bytte for den Sterkeste.

En Tredie traadte til og tog fat i min Paraph.

„Kom her, De Smaa!“ sagde han, „jeg har Plads for et Barn.“

„Det skal De ikke regedere paa, min go'e Mand!“ sagde nu den Første; „det er bare Vittighed. Seer De — han vil nok give Dem en Barneplads, men naar De skal betale, vil han ha'e fuld Fragt.“

Nu kom der flere Kudst til, som balede mig hver sin Bei.

„Til Bellevue, go'e Herre, eller til Sloven?“

„Tag ikke med ham, lille Ben! han kører baglænbs. Kom De med mig! Her er en Bogn for Standspersoner. Jæstes havde jeg fuldt Læs; lutter Folk af første Classe; 14 Personer! Men idag er der bedre Plads; De kan lægge Dem paa langs i Bognen; det er saa behageligt — vær's artig.“

En sjælvstært Fyr traadte hen til mig og hvistede mig fortroligt i Øret: „Jeg skal hilse Herren fra de to myhælige Smaapiger, der sidde verbenne paa den smukke Bogn og spørge, om De ikke har Lyst til at sidde imellem dem?“

Jeg blev saa forstyrret over al denne Skraalen, at jeg hverken vidste ud eller ind. Jeg kunde jo ikke høre med flere end En af dem; og jeg vovede ikke at tage nogen Beslutning, da jeg derved frygtede for at forstørre de Andre. For at slippe ud af denne Knibe gav jeg mig til at forsikre paa det Beslæmteste, at det var min Hensigt at gaae til Sloven. Men nu traadte den Mægtigste af alle Karlene hen til mig og tog mig i Kraven.

„Gjør ikke det, go'e Herre! det er sgu Synd i denne Varme. Kom De her. Kan De see Bognen derhenne? Den er næsten fuld. Saasartet De har sat Dem op, sikker vi af Ferdinand, leg op!“

Han talte i en saa hydende Tone og løb til at indgyde de Andre saamugen Respect, at jeg uden videre gav mig under hans Beskyttelse og besteg den betegnede Bo i med stor Anstrengelse og ikke uden Frygt for at han i sin Tær for at komme afdækket, skulde „stikke af“, som han udtrykte sig, for jeg var kommen tilfæde. Jeg havde ikke haft nödig at ile saa stærkt, thi lidt efter saae jeg ham sidde ganske roligt henne paa en Foderkasse i Passiar med de andre Kudst.

Da jeg havde siddet en Stund, bemærkede jeg til min største Forundering, at Bognen, der tildeles var fuld, da jeg satte mig op, nu var bleven aldeles tom. Ved senere at indhente Oplysninger angaaende denne Sag, erfarede jeg, at det havde været en Samling af ledige Kudst, da de pleie at sætte sig paa de tomme Sæder for at bringe Folk i den Tro, at Bognen næsten er besat. Folk søgte bestandigt til de bagste Bognen, af hvilke hvert Niedblik een gif af. Jeg havde tidt hørt Lyst til at slige ned, men jeg kunde ikke bestemme mig dertil, da Kudsten henne paa Foderklassen holdt Die med mig, og han saa brutal ud. Da han talte om at „stikke af“, foreskillede jeg mig en vild forvoven Kjørrel onklap med de andre Bognen; jo, det var en delig Kjørrel. Medens jeg havde siddet i taalmodig Venten, vare ikke mindre end tre Ligvogne hørte mig forbi. Da jeg imidlertid var bleven brydslau, tog jeg mig en Bid og friskede mig op med en Pomerants, idet jeg af og til, naar Lejlighed gaves, vendende et Spørgsmål til en eller anden Kudst om Mad. Bræff, der dog lod til at være dem Alle fuldkommen ubekjendt.

Jeg var nærvært at blive ganske modfalden over min virksomme Tilstand, da jeg paa eengang blev opmærksom paa tre unge Mennesker, formodentlig Studenter, der glæde og forniede som syngende inde fra Byen. Da de til Die paa Bognen, hvori jeg sad, sprang de op i den og robede stor Utaalmodighed efter at komme afdækket.

„Hallor, Kudst!“ raabte den ene; „Hører De snart? — lidt muntert!“

Kudsten sprang ned af Foderklassen og gav sig til at fusle med Hovedstiet paa Hestene. Lidt efter lød en Stemme bag ved mig:

„Godmorgen! — — jeg figer Godmorgen?“

Da dette blev sagt lige ind i Øret paa mig, kunde jeg ikke trode om, at det var mig, en af Hyrene høste paa, og da jeg deraf hød „Godmorgen“ igjen, reiste de sig fardeles høstigt alle Tre og gjentog paa eengang: „Godmorgen!“

„Har De sidset længe her?“ spurte han, der først havde hilst.

„Ja, en stiv Klæketime.“

„Aha!“ De har altsaa været Løkfedue?“

„Har jeg været Løkfedue? Hvad skal det sige?“

„Maa det hænder De ikke; De er nok fra Landet? Det er et af de vigtigste Momenter i Kildepidsteriet. Det Første,

en Kaperkudst har at gjøre, naar han holder med tom Bogn, er at faae fingre i et eller andet Individ af saa indtagende Ædre som muligt, for at antyde, at hans Bogn med det Allerhorste skal gaae af, og derved lokke Passagerer til at tage Plads. De har nok været en maadelig Løkfedue; ja, nu skal vi lokke for Dem. Kudst! der kommer flere Passagerer: efter dem!“

Tilligemed vor Kudst stormede nu alle de Andre henimod forskellige Grupper af mynkomne Damer og Herrer.

„Vær's artig, Hr. Grosserer, her er Plads; Hr. Grosserer! — — Vær'sgo', lille Domsfru! Jeg har Puder i Bognen til de smaa Fodder; jeg hører lige til Kilden!“

Bor Kudst kom imidlertid for seent, medens de andre Karle erobrede et Par Løkfeduer, der blev anbragte høst og her paa Bognene. Nu reiste Studenterne sig op og istemte en Sang, der løb saa lighelt, at de spredte Passagerer blev opmærksomme derpaa, sprang af Bognene og indtøg Pladsen hos os. Det var en Lykke, at jeg tidsnok observerede adskillige Stykker Smørrebrød, som endnu stode opstillede paa Sædet, da en halvgammel Kavalier med svært Mundsteg, blaa Kjole og Chocoladefarvede Beenklæder vilde tage Plads hos mig. Jeg hørerde i største Hast min Proviant, der kunde være blevet saare ødelæggende for de Chocoladefarvede, og fil den ned i Baglommen.

Da Bognen næsten var fuldt besat, kom en meget fin Dame med to pene Smaapiger. Hun oversvæde hele Selstabet og gjorde derefter mig den Ware at henvende sig til mig med det Onske, at Børnene måtte sidde ved min Side, for at jeg kunde have lidt Læsning med dem. Børnene stulde i Besøg hos hendes Broder, en Etatsraad Haarlov, der beboede et Landsted paa den anden Side af Sloshoved. Jeg undersøgte Sædet paa det Omhyggeligste for at rense det for Krummer og de sidste Reste af grøn Ost, og fil Børnene anbragte imellem mig og ham med den blaa Kjole. For Kudsten havde lavet Alt tilrette, havde jeg allerede listet sig ved Venstreslab med de Smaa. Det var de fødeste Glatter, jeg længe har set. Endelig begyndte Bognen at rolle — „farvel, såde Børn!“ sagde Moderen; „tag Jer nu godt iagt og hil Kudst!“

„Det var da mærkeligt nok,“ tænkte jeg; „Emil? Emil Haarlov Etatsraad?“

Bed nærmere at udspørge Børnene, gik det mere og mere op for mig, at jeg ved Hjælp af disse myhælige Smaapiger maaestee stulde komme til at gjensee min høje Ruskamerat, Student Haarlov, det eneste unge Menneske, jeg dengang havde pleiet Omgang med. Etatsraad? Ja, hvorfor ikke, han saae mig ikke ud til at ville noies med et Degnekald i Sylland. Jeg sagde Børnene, hvad jeg hed, og bad dem bringe deres Onkel en hjælpslig Hilsen fra mig. Han vilde nok kunne erindre mig, hvis han var den Emil, der i hin forsvundne Tid havde sluttet sig ligesaa trofast til mig, som jeg til ham.

Den store, svære Bogn rullede nu ud ad Veien; Studenterne sang, Smaapigerne loe, medens Kudsten smulde paa de stakkels Heste, der i tung Træ arbeidede sig fremad paa den glatte Steenbro. Gud bevares for alle de hærlige Landsteder! Foran paa Trappen op til Høveslunen var i Almindelighed anbragt en ung Dame i brusende Skjørter og med en stor Urtepotte paa høer Side. Der maa dog store Midler til at føre et saadant Liv; hvad kostet ikke alene en saadan Dame i Bass, tanke jeg.

„Hvad betyde de store Kasser der til Høre?“

„Det er Babelar for dem, der ikke gider gaaet ned til Strandens,“ svarede en af Studenterne. „Her paa Strandveien bestiller man ikke andet end at vase sig og gaae i Bad.“

Det var snakommne Folk, disse unge Hyre. De fulde naturligvis have at vide, hvor jeg var fra, hvad jeg hed o. s. fr.

„Hvem er Dere's Skæbber?“ spurte saaledes En af dem.

„Min Skæbber? Min Skæbber hedder Allegaard; det er den billigste og stikkelsigste Skæbber i hele Danmark, det svarer jeg for.“ Ha, ha, ha! Det stulde Mutter have hørt.

Da nu Passiaren var kommen rigtigt i Gang, løb jeg flere Gange falde Ord om, hvor magtpaalligende det var mig at erfare, hvor Mad. Bræff boede. De unge Hyre kendte ikke Konen, men vare strax saa opmærksomme at henvende Spørgsmål desangaaende til andre Passagerer med en saa stædig Udholdenhed, at man snart ikke hørte andet paa Bognen end: „Kjender De Mad. Bræff, hvor boer Mad. Bræff?“ Folk, som spadserede paa Veien, eller Bognen, som hørte os forbi, blev overraspede med det samme Spørgsmål. De fil dette Ord saa tidt i Munden, at de til Slutningen gave sig til at synge Viser, hvorfra man ikke hørte andre Ord end: „Mad. Bræff, Mad. Bræff, hvor boer Mad. Bræff.“ Ja, det var naturligvis saadan i ungdommelig Munterhed, men det robede dog altid en venskabelig Tær, som ikke kunde andet end være mig meget behageligt. Det var sandelig ikke deres Skæb, at jeg ikke fil opspurgt Mad. Bræff paa den Tour. Endelig nædede vi Landstedet, hvor Børnene stulde af, og Bognen holdt stille.

„Der staar Onkel Emil henne paa Høien,“ raabte et af Børnene.

Jeg saae derhen. Etatsraaden vistede med Tørskædet og nikkede ivrigt til Smaapigerne. „Stulde det være min Emil?“ tænkte jeg. „Positionen er den samme; den høje Vand, den store krogede Næse; ja, det ligner, men Haaret er græt — Ja, det var da rimeligt nej.“ Ved at stirre hen paa denne Mand havde jeg nærl glemt at see efter Børnene, da de fulde af Bognen. En uvisstalig Træng til at komme Etatsraaden

nærmere, drev ogsaa mig til at staae af. Flere Smaapiger og halvvoerne Drengene kom løbende inde fra Højen for at modtage deres smaa Veninder; en Tjener hjalp dem med at faae betalt Kudsten, der strax hørte vibere, efter ogsaa at have modtaget Betaling af Herren med den blaae Kjole, der ligeslebes sprang af Bogenen.

Etatsraaden havde hele sin Optørskomhed henvendt paa sine smaa Gjester, saa at han slet ikke bemærkede mig, der udenfor Plankeverket stod alleles hensunten i at betrage ham, for om muligt i hans Træk at gjenkende min høre Ungdomsven. Da omisjber hans Tie falst paa mig, fulgte jeg mig geneert over at staae saaledes og stirre, og begyndte saa smaa at gaae videre. Nu falst det mig først ind, at Kudsten ikke havde faaet Betaling af mig. Ansaae han sig maaftee tilstrækkeligt betalt med det han havde faaet af Børnene og Kavalleren med den blaae Kjole? Eller gik maaftee jeg frit med, fordi jeg havde gjort Tjenesten som Lokkebut? I den Hensigt at naae Bogenen for at betale min Gjeld fremstundede jeg mine Skridt. Med et stille Stil opgav jeg Tanken om i Etatsraaden at have gjensundet min gamle Ven, da jeg pludseligt blev optørskom paa, at mit Navn gjentagne Gange og af flere Stemmer blev raabt efter mig. Jeg vendte mig om — det var hele Børnefolkets, der i stærkest Led kom ansettende: „Hr. Tjeb, Hr. Tjeb!“

„Hvad vil I mig, Børn?“

„Hedder De Anders?“ spurgte en af Drengene.

„Ja,“ sagde jeg.

„Anders Tjeb?“

„Ja!“

„Er De Degen ovre i Sylland?“

„Ja, det veed Gud jeg er!“

Mi blev jeg omringet af alle Børnene; nogle trak i mig, andre stode bag paa, og under latter og Hurraraab af de flingrende Barnestemmer blev jeg i dette Optog transporteret tilbage til Landstedet i en saa voldsom Hart, at mine Been gik som et Par Trommeskinner. Jeg maatte holde Kroppen heelt bagover, for ikke at gaae paa Næsen, men mest kneb det, da Klokkens dreiede om ved Indhjørnene, hvor de svingede saa stærkt med mig, at jeg nær var tumlet overende.

Medens Børnene jublede og loe, var jeg selv i en forunderlig Spænding og Glæde over det forestaaende Gjensyn, som jeg nu ikke længer kunde tvivle om. Vi standsede ikke, før vi havde naaet Steentrappen, der forte op til Havestuen. Paa det øverste Trin stod en lille Pige paa en 4, 5 Aar. Da de andre Børn nu med Et blevet stille, var det ligesom den Små oppe paa Trappen forberedte sig paa at holde en Tale, og endelig begyndte hun:

„Velkommen — Fa'ers gamle Ven — Du —“ her standsede hun og blev tilhøvet Noget inde fra Havestuen; — „det var ikke peent — ikke peent, at Du — at Du — Du —“

„At Du saaledes vilde gaae din trofaste gamle Bens Far forbi,“ sagde nu Emil Haarlev, idet han trædte frem af Havestuen og trækkede mig hjerteligt op til sig. „Det var det, lille Anna skulde sige, men hun har havt altfor fort Tid til at lere sin Rolle. Naa, Goddag, min hære Anders, det er mig en stor Glæde at see Dig igjen. Der kommer min Kone — det er mine Børn, de to Piger og de to lange Drengene der; den øvrige Ungdom er Gjester til mine Børn, som idag holde en lille Fest i Anledning af den begyndte Høst. Gjor nu Velhedsstak med dem Alle sammen!“

Jeg stod ganske overvældet af Glæde og Bevægelse over dette uventede Møde og denne hjertelige Modtagelse. Ja, jeg kan sige, jeg havde Lykken med mig. Den ene Dag at see de brave Pingels og den anden — min hære Emil. Det givt saa godt, naar man engang imellem fornemmer, at Skjebnen er En gunstig, at man ligesom kan blive varmet lidt op af Lykkens Solskin.

Nu gif det for Alvor los paa at opfriske de hære Ungdomsminder. Hvor ofte gientog vi ikke: „Kan Du husse det — kan Du husse det?“

Da jeg var kommen lidt i No, viste Fruen mig om i huset og i den smukke Have. Ja, det var et sjont Hjem. Der var en valker Kone, høgne Børn, høgne Blomster, Bestand og al Hærlighed. Og dog — jeg kunde sikret ikke gjøre min gamle Ven noget bedre Ønske, end at der i hans Hjem maatte være den samme Fred og Lykke som i mit. Efterat jeg havde berettet det Nødvendigste om mine egne Forhold og om Anledningen til min Reise, fortalt om mit Gjensyn med Pingels o. s. fr., blev der anvist mig det prægtigste Gjestekammer, som i flere Dage havde staet parat til at modtage en Fætter til Haarlev, en meget rig Godseier, der skal komme fra Byen og som Etatsraaden i flere Dage forsøges havde ventet.

Men det gik ikke længe an at hengive mig til Sorglosshed og Glæde. Nu maatte jeg begynde paa Kraft at anstille mine Efterforsninger. Begge Sønnerne — den ene var Søcadet, den anden studerede — tilbøde sig at være mig behjælpelige med dette Foretagende. Hos Haarlevs havde Ingen hørt tale om Mad. Brask. Vi spurgte paa Kroen og rundt om i Byen — hendes Navn lod til at være saa ubekjent der i Egnen, som om hun aldrig havde været til.

Bed disse Undersøgelser vare vi komme midt ned i Taarbæf, da Drengene absolut vilde i Bandet. Det var en af de saa varme Dage i den ellers saa kolde, vaade Sommer, og de vilde have, at jeg skulde gaae med. Jeg protesterede længe, men maatte tilslidt føie dem i at gaae ud med i Badehuset. For dog at lufte mig lidt, da jeg var bleven grumme i hovedet. For dog at lufte mig lidt, da jeg var bleven grumme i hovedet.

Best af og gik ud paa Broen, for at see Drengene gjøre deres Konster i Bandet.

„Kom nu, Hr. Tjeb! Bandet er saa deligt.“

„Ja,“ sagde jeg, „det troer jeg gjerne, men Lusten er ogsaa deligt.“

Nu hvilste en af Drengene til mig, at det blev anset for en stor Fort at begynde at klæde sig af uden at turde vove sig ud.

I over 30 Aar havde jeg ikke været meer end een Gang i Bandet, og det var endda kun med den nederste Del af mig, da jeg maatte ud i Gaderetur hjemme i Landsbyen for at redde en af Mutters Ellinger, som vor Nabos Gaardhund havde faaet sat i.

Da Opsusmanden imidlertid anviste mig et Badesammer, hvor Bandet kun gik til Klæderne, og hvor jeg kunde gaae i min egen Summerum, fulgte jeg dog Lust til at vove Forsøget. Det gik i mig i Forstningen, men jeg fulgte snart mere Courage, og da Drengene morede sig saa kosteligt udenfor, kunde jeg ikke bare mig for at krybe ud til dem under Forhænget, som jeg holdt mig i for ikke at falde omkuld. De hvomme mærkeværdigt, disse Københavner; over Bandet og under Bandet, det gaaer lige godt. Jeg vovede mig lidt længre ud, idet jeg slættede mig til Haarlevs Kjep, som jeg havde laant til min Bandring. Jeg blev ganske forbundet, da pludseligt et Hoved stod op af Bandet lige ved Siden af mig og spurgte heel gravitetsløst: „Har De fundet Mad. Brask?“ Saa kom der en til og saa nok en; det var ligesom Habimand, der fra Havets Øb henvendte dette Spørgsmål til mig. Det er saa vankeligt at hænde Folk i Bandet, men siden efter faae jeg, at det havde været de tre munstre Studenter fra Kaper-vognen. Nu vilde Drengene have mig længre ud, da de ønskede at give mig „en Dukkert“ og gave sig til at hale i mig det bedste de kunde. Jeg strættede imod med hele min Kraft, men pludseligt slap den min Arm, hvorefter jeg tumlede om i Bandet med et voldsomt Bladst, og da jeg holdt Munden aaben, løb der saa meget salt Vand i mig, som om jeg havde været en tom Dunk. Saa forvirret jeg var, fulgte jeg dog sat i Forhænget og stundte mig op det bedste jeg kunde for at klæde mig paa. Det var en grov Spas. „Der kommer jeg fulgt ikke jaasart i ijzen,“ tænkte jeg.

Da jeg skulde til at trække i Klæderne, var det mig ikke muligt at samle dem om mig; det var, ligesom jeg var blevet dobbelt saa stor. „Hvad i al Verden er det?“ sagde jeg; „kan det være af Bandet, maa jeg da have slugt en utrolig Massé. Idet samme dulkede et Hoved op under Forhænget, da jeg stod og sled i Beenklæderne.

„Hvad er det, De tager Dem for?“ spurgte han.

„Hvad jeg tager mig for? Det seer De jo nok, jeg klæder mig paa. Jeg skal ikke have mere af de Øster.“

„Vil De lade Klæderne ligge? De er jo kommen ind i mit Kammer.“

„Hvad er jeg? — Jeg tørrede mine vaade Øyne for rigtigt at see mig for; jo — Manden havde ganske Net. Det var en højt ubehagelig Fejstalgelse. Jeg hængte hurtigt Øjet op igjen, fulgte ned i Bandet til den fremmede Mand og gjorde ham mange Undstykninger. Det var en Snedker, som arbejdede ovre paa Anstalten, efter hvad Opsusmanden paa Badehuset fortalte. Naa — jeg maatte altfaa tilhøres igjen, men var da ikke længe om at finde mit eget Kammer, da jeg maatte synde mig for at Drengene ikke skulle faaet sat i mig.

Efter denne Forfristning vilde jeg etter tage sat paa mine Undersøgelser for at finde Mad. Brask, men da Klokkens var mange, maatte vi ile tilbage til Landstedet for ikke at komme for sent til Middagen.

Jeg nød den Øre at have Etatsraadinden tilbords; Haarlev sad ved min anden Side, og havde Drengene fulgt mig med salt Vand, saa vidste Skam Faderen at fulgte mig med noget Bedre. Ja, det var et hærligt Maaltid, skønne Retter og kostelige Vine. Han holdt Intet for godt til at byde sin gamle Ven, der maafte blev noget for oprørt ved Bordet, men Herrrigud! det var da ogsaa en sjeldent Anledning, som nok kunde fortjene at feires ved et Glas Vin. Ja — jeg drak nu mange, mange Glas, o! da jeg endelig havde føresat mig ikke at drikke flere, begyndte først Staalerne. Først drak Etatsraaden min Skål, hvortil alle Børnene raabte Hurra! Saa drak han Ølegaards Skål og vore Børns Skål, hvorpaa jeg drak Fruens Skål og Etatsraadens Skål, ha, ha! Ja, det var ikke simpelt det. Da vi endelig havde moret os en Stund med Rosiner og Mandler og den lækreste Madeira, sagde jeg Tak for Mad og satte mig ud paa Trappen for at løse mig lidt af. Jeg var bleven ganske blussende i Ansigtet.

„Hør Du, Etatsraad,“ sagde jeg til Haarlev, der kom med Cigarer og satte sig ved Siden af mig, „Du er en god Mand, og Du har taget imod mig paa den smukkeste Maade, men — veed Du hvad — det maa fulgt være meget behageligt at være Etatsraad og leve paa den Hod. Jeg klager ikke — nei, Gudbedøres; jeg har en velsignet Kone, gode Børn, men — seer Du — engang imellem at have lidt tilovers til Familie og gode Venner, det maa være en sjælling. — Vo! Jeg er fulgt bleven heed i Hovedet! Jeg drak dog altid Vin, at sige, naar jeg undtager de smaa Slumper af Kirkevinen, jeg kan samle paa en Glass; men den er ikke god; ikke noget imod din Madeira. Saa — nu vil jeg ned i Haven. Kom Børn! første Mand ned til Lusthuset, ha, ha!“ Jo, det kan nok være, jeg var kommen i Humør. Ja, det var en hærlig Dag.

Men naar man saaledes kommer paa Hovedet ind i unvanlige Forhold, saa kan man visstof nyde mange Glæder, ja bevares! Men man kommer ogsaa saa tidt galt afstød. Alle Omgivelser ere fremmede, Forholdene saa reent forskellige fra dem, man er vant til. Da jeg saaledes løb og legede med de velsignede Børn, som da aldrig løb mig i No et eneste Døgn, fulgte der mig Noget, som — ja den Leg fulgte en brat Ende. Den smaa Anna, som især var min Kjælebægge, fulgte saa sat i mig. Jeg løb baglænads, klappede i Hænderne og hidsede Barnet op til at naae mig, medens hun hvinede af Glæde og strakte Hænderne ud imod mig, saa — ja, Gud må vide, hvorlebes det gik til — saa tumlede jeg ned ad en Skænt, blev hængende et Tieblad i Klæderne, men fortsatte strax efter Harten, indtil jeg rullede ned imod et Bord, hvor der sad en Familie og spiste til Middag. Det var en heel anden Ejendom! De føer alle sammen op i stor Forstørrelsesstue, medens lille Anna stod oppe paa Skreanten og streg af fuld Hals. Det er ikke let at fatte sig, naar man saaledes bliver forsøgt fra en Tilværelse over i en anden, og det varede ogsaa en Stund, inden jeg kunde komme til mig selv, da jeg, som sagt, iforveien var noget or i Hovedet efter Middagen. Naa — nu maatte jeg atter til at gjøre Undstykninger. Det var forsøgt overordentlig høflige Folk, som jo nok kunde fatte, hvorlebes det var gaaet til. Da de vidste, jeg kom oppe fra Etatsraaden, havde de mig seet ind til dem en anden Gang. Der paa Strandveien ligger det ene Østested ovenover det andet og klinet op ad Skreanten, saa Sagen i sig selv ikke var saa underlig.

Et høfligt ung Menneske førte mig ud af denne Familiefreds, som jeg saa uventet havde gjort Velhedsstak med, og ad en ikke ubetydelig Omvej naaede jeg atter ind i Etatsraadens Have og fulgte sat i lille Anna, som endnu stod og kigede efter mig ned ad Skreanten.

„Min stakkels Tjeb“, sagde nu Etatsraaden, da han havde erfaret mit Uheld; „men hvorledes gik det til? Kom nu herind og sæt Dig i denne Gyngestol og lad Hvile falde paa Dig. — See saa! Nu skulde Du se at falde lidt i Sovn.“

De gode Folk vare saa omhyggelige for mig. Jeg trængte virkelig til et Tieblads No og vilde lukke Øjnene, men naar jeg aabnede dem halvt, kunde jeg slimte hele Krebsen af Børnene, som vare fulgte efter mig ind i Stuen. De vilde nødigt af med mig, og stode og vente paa, at jeg snart fulde være færdig, for at jeg atter kunde give mig i Kast med dem. Men endelig fulgte Haarlev lokket dem ud i Haven; de listede sig ganske sagte paa Øerne ud af Stuen.

Ja min Tro fulgte jeg mig en lille Luur; jeg vagnede ikke, for Solen var i Nedgang og lastede sit glødende Skær over det delige Sund med de mange hvide Seilere. Vi gik ud i Haven. Astenen var saa sjøn, og uagtede jeg endnu Intet havde erfaret om min Ellen, fulgte jeg mig dog tryg og lykkelig, da jeg vandrede ved min Børns Side og talte om vor Ungdom og de forskellige Beie, vor Herre havde ført os To paa.

„Er Du nu tilfreds, min hære Anders, med din tarvelige Stilling?“ spurgte Etatsraaden.

„Ja saaend er jeg det; ja — det forstaaer sig — det kniber jo med Udkommet. Men Du kan troe — min Ølegaard, hun er en Slat, som kan opvise Meget, Meget! Vor Herre holde sin Haand — Død og Plage, hvad er det?, udbrød jeg nu med Et.

„Hvad er der?“ spurgte Etatsraaden.

„Det er — aa — jeg fulgte uroligt nogle Skridt frem, mit en Skjød —“

„Hvad det?“

„Nei, det er dog altfor galt, som jeg hører mig ad. Ja, Kjolen er gammel og mør; jeg maa have rovet det af, da jeg drattede ned i den fremmede Have.“

Vi ilede hen til Skreanten, der var saa tæt bevoget med Træer, at vi i Astenklummingen Intet kunde skimte. Først da vi fulgte en Lygte rødt, opdagede vi Skjødet, der hang paa en udgaet Green. Jeg fulgte mig ganske let om Hjertet ved at gjenfinde denne vigtige Del af min Kjole. Det var sandelig heller ingen Spas; mit Vintseoffer laa i Lommen. Jeg fulgte Etatsraadens Slobrok paa, for at Stuepigen kunde rimpe Kjolen sammen.

Det var imidlertid blevet seent paa Astenen, og da vi havde nydt en Kop Thee, yttrede jeg Lust om at komme til No. Nu gif Fruen iforveien til Gjestekammeret, saa kom Etatsraaden med mig under Armen; derpaa Smaapigerne, hver med et Lyk; den ene af Drengene bar en Karaffel med Kildevand, den anden en Brunke friske Aviser.

„Skal jeg ligge i al denne Herlighed?“ sagde jeg.

„Ja, det skal De“, sagde Fruen, „og lad mig nu se, at De sover rigtig godt, at De glad og styrket kan staae op imorgen; saa finder De nok Deres Ellen.“

„Ja, det give Gud!“

„Godnat!“

„Godnat, godnat! og Tak for alt God!“

Det varede ikke længe, for jeg laa og paraderede paa de fine Bolstre. Jeg slukkede Lyrene. Maanen stod ube over Sündet og lastede sit Skær ind i det hyggelige Gjestekammer og oplyste min Seng, der havde det fineste Omhæng med Fryndter og Kvaster. „Bare Herremanden ikke kommer in!“, tænkte jeg.

„Ligger Du godt?“ sagde Haarlev udenfor Øren, idet ogsaa han fulgte til No.

"Det kan nok være", sagde jeg. "Gobnat, Emil, og Tal."

Sa, Degnen laa Stam som en Pavé. „Som en Pavé? Sa, han maatte nok onste, han laa saa trygt i sit Vatican, som jeg i mit. Jeg har hørt fortælle, at han skal have 4000 Børrelser, men maafee bliver han huusvild før jeg." Med disse stolte Betragtninger slumrede jeg løbelsigt ind. —

(Fortsettes).

Litteratur.

— Et Bidnesbyrd fra Herrens Huus, Taler af Christiani, Bræst. Randers, Anthon Hjulers Forlag. Af Forsatterens „Forord" see vi, at han har holdt disse Taler, men ikke strectet dem, og at hans Indvending mod at lade sine Prædikener trykke, hvortil han ofte havde været opfordret, blev afsløret, da een af hans Tilhørerinde overlevede ham endel af dem, som hun havde nedstretet, hvilket formodentlig fun gielber de egentlige Prædikener, hvorfra nogle vel derved havde faaet en noget kort, dispositionsmæssig Form. Samlingen afgiver et Bidnesbyrd om, at Pastor Christiani ikke har to Tunger i en Mund, altsaa ikke hører til de Prester, der paa Prædikestolen brumme, sjænde og tordne, og ellers, f. Ex. i Lægater, bruge sode og rosende Ord, for ikke at sige, tale Usandhed, men lade Christendommens Alvor og Kjærlighed træde frem i Sandhed saavel ved den ene som ved den anden Lejlighed. Man sammenligne saaledes hans Prædikener haade med hans Brudeviestaler, f. Ex. Nr. 2 og med hans Lægater, f. Ex. Nr. 1, Lægtale over et syndigt Menneske, og Nr. 2 over et Menneske, om hvem Intet vidstes.

Krigsvæsen.

— Masterne og Ræerne paa de to nye jernklæde engelske Krigsdampstibe „Resistance" og „Defence" skulle, efter Admiralteits Befaling, forfærdiges af Jern.

Teknik.

— Byen Aurora i Indiana har allerede i nogen Tid været glimrende oplyst med Gas, tilvirket af Vand. Denne Gas er næsten lugtfri, meget klartskinnende og en Trediedeel billigere end Kul- eller Harpoxgas.

— Tre beliggende Industridrivende have begyndt at anvende Udfaldet fra Slibemøllerne, der i Regelen indeholder omtrent 70 pct. Metal, ved at udfiske dette. Metallet er en Blanding af Jern og Staal, det giver et fortinligt Jern, som viser sig i høj Grad tjenligt til

Dagbog.

Mai.

26. 1284 paa Danehoffet i Nyborg giver Erik Glipping Sjælland, Skaane og Hjalland hver en Haandfestning og lover dem aarlige Danehoffer i Nyborg.
- " 1534 Jørgen Monter tager Malms i Besiddelse.
- " 1735 f. Casper Frederik Harsdorff (Kjøbenhavn).
27. 1636 f. Thormod Torfason (Engs).
- " 1660 Freden i Kjøbenhavn; Danmark aftaaer Bohus, Halland, Skaane og Bleking til Sverig.
- " 1768 Forlig paa Gottorp; Danmark og det hertugelige Holsten erkære Hamborg for en fri Rigststad.
- " 1787 f. Karl Valentin Falzen (Oslo).
28. 1789 f. Bernhard Severin Ingemann (Torkelstrup).
- " 1810 f. Christian (Karl) August af Augustenborg, Kronprinds af Sverig (Koldinge).
- " 1831 Frederik VI. undgjør forelsbig, at han vil indføre en Standerforfatning.
- " 1848 Hedemann (Schleppegrell og Hansen) slader Halsett ved Dybbøl og Nybel (Capitainerne Ernst Henrik Thestrup og Haghbar Collstrup falde).
29. 1259 f. Christoffer I. af Danmark (Ribe).
- " 1766 f. Baltazar Bogislans v. Platen.
- " 1776 f. Peter Erasmus Müller (Kjøbenhavn).
30. 1826 f. Erkebisshop Jens Grand (Avignon).
- " 1564 Herluf Trolle (Otto Rud og Jørgen Brahe) slaaer Jakob Bagge under Øland.
- " 1813 Tetterborn rømmer Hamborg og Harburg, hvilte strax besettes af Danserne og Transmændene under Davoust.
- " 1832 f. Niels Stockfleth Schuly (Christiania).
31. 1520 Gustaf Eriksson Vasa lander paa Stenhuset ved Kalmar.
- " 1773 Slutningstractat paa Zarloselo; det russiske Keiserhus opgiver sine Forbringer paa Sønderjylland og borthæfter til Danmark sin Deel af Holsten mod Oldenborg og Delsmenhorst.
- " 1809 Ewald, Amsling og Gratien indtage Stralsund.

Juni.

1. 1563 Jakob Bagge slaaer Danserne under Jakob Brockenhus ved Bornholm.
- " 1676 Niels Juel og Cornelius Tromp slaae Lorens Creutz og Als Uggla (der begge falde) mellem Øland og Ørholmene.
- " 1677 Niels Juel slaaer Erik Sjøblad mellem Møn og Femern.
- " 1767 f. Benjamin Carl Henrich Höijer (Kellingøbo).

Bøssepiber og Pistolskab, saavel som til alle Redskaber og Gjenstande, der ere utsat for ofte gjentagne Stød, som Stempler, Hamre og deslige.

Billedhuggerkonst.

— En Bronze-Billedstøtte af General Hove-Lock er mylig blevet opstillet paa Trafalgar Square i London. Den er udført af Billedhugger Behues, de fornødne Midler ere tilveiebragte ved offentlig Subscription. Generalen er afbildet i opreist Stilling, han er iført sin daglige Uniform, med en løst over den venstre Skulder fastet Kappe, som han samler med den høje Arm; den høje Håndsommel finger er stukket ned i Livgehænget, den venstre støtter han paa sit Bælte. Udtrykket og Holdningen ere mandige og ligefremme, som Helten selv var i levende Live, hans Træk ere fortinligt gjengivne. Billedstøtten hviler paa et smukt og smagsfuldt udført Podstykke.

Konst.

— En ny Anwendung af Photographien er blevet prøvet i Weymouth Bay, idet man her har taget et Billede af Havgrunden. Apparatet blev anbragt i en Kasse med Glasside og forsynet med en bevægelig Skodde, der kunde drages fra efter Behag; det blev sillet til at optage Gjenstaude i 15 Aars Afstand og derefter sænket fra en Baab. Da det var kommet ned til den omtalte Afstand, blev Skodden trukket fra, hvorefter Bladen i ti Minutter forblev utsat for Gjenstanden's Paavirking; Kassen blev da halst op og det fremkomme Billede viste Klipper og Svæxter. Man har saaledes Grund til at være tilfreds med Udsatdet af dette Forseg, men den fornemste Nytte af Konstens Anwendung i hin Retning bestaaer i, at man paa denne Maade vil kunne støtte sig Underretning om Dæmningers, Broers og andre Bygningsers Tilstand under Vandfladen.

Statistik.

— I forrige Maaned fandt den syvende Folketælling Sted i England. I hvert Hous i England og Wales blev der forinden afgivet et Schema til Udhylning, med Rubriker til Navn, Slægt, Alder, Stand, Haandværk m. m. Den 8de April blev disse Schemer afhentebe af en Armee af 30,441 i dette Dniemed lørdene Mænd, der, hvor Beboerne ikke selv funde skive, udvalgte Pisterne. Paa samme Maade forholdtes i Skotland, Irland og Australien. Den første Folketælling fandt Sted i England under Ministeriet Pitt i 1801, samme År Unionen med Irland var sluttet, paa hvilken Tid England var hjemsigt af Hungersnød og en blodig Krig med Frankrig.

Værforholdene paa Landbohøjskolen fra den 17de til den 23de Mai.

Dato.	Middelvarme (C. 0.)	Højeste Barme.	laveste Barme.	Fugtighedsgrad Kl. 2 f. v.	Lufttrykt.	Regnside i Linier.
17de ..	5,69	10,0	4,0	86,0	28°0,03	0,16
18de ..	6,0	16,0	0,8	56,0	28°2,42	
19de ..	7,23	12,5	-1,0	40,0	28°2,94	
20de ..	9,0	15,0	3,8	46,0	28°0,66	0,28
21de ..	10,9	14,9	2,2	25,0	28°2,07	
22de ..	9,25	13,8	7,0	81,0	28°0,69	0,07
23de ..	10,3	15,0	3,0	75,0	28°0,46	
en m.	Middelvarmen er bestemt ved Jagtageler Kl. 7, 12 og 11 og Lufttrykket som Middelstillet af Jagtageler Kl. 8, 2 og 10.					

Verdens-Barometret.

London	23 Mai	3 p. G. Consol.	91 3/4
Paris	23 -	3 " Rentes	69,40
Wien	22 -	5 " Metalliques	67,70
Berlin	22 -	3 1/2 " Staats-Sch.	88,
Kjøbenhavn	23 -	4 " Kgl. Obligat.	96 3/4,

Oplosning paa Skakopgave Nr. 51.

hvid.	Sort.
1. E. 6—C. 4.	1. B. 4—A. 3.
2. C. 4—B. 5.	2. Efter Behag.
3. B. 3—B. 4 (Staf og mat).	Oplost af: J. W., —, Knihøje i Kolding.

Oplosning paa Saaben i Nr. 86:

Politik.

Oplost af: Sondagsstabet, J. Ph. G. paa Usterst, A. & P. i Slagelse, Hugin, Ole Pl. i Helsingør.

Oplost som Spil af Thor og Odin, Nr. 69.

Musikalsk Leiebibliothek.

De ærede Abonnenter, saavel inden- som udenbyes, der ere i Besiddelse af Numre fra vort Leiebibliothek, for hvilke de intet Brug have, anmodes, paa Grund af Leiebibliothekets Revision, godhedsfuldt om, inden Mai Maaneds Udgang at sende os disse tilbage.

C. C. Lose & Delbancos, Gothersgade 11.

Udkommet er og kan faaes i enhver Boghandel:

Führ og dets Sabad.

en kortfattet medicinsk-topographisk Beskrivelse til Brug for Badegæster af Immanuel Schjøde, Badelæge. Med 3 Lithographier efter Tegninger af C. Schleisner. Elegant indbunden 1 Rd. 32 Sk.

— C. C. Lose & Delbancos. —

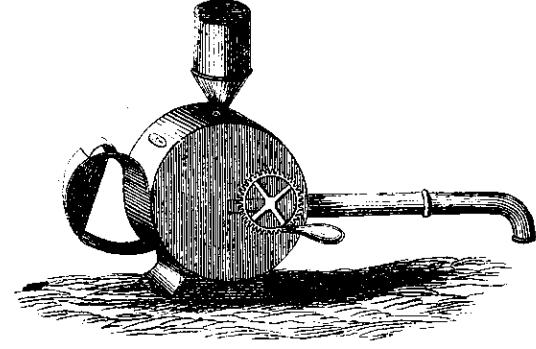
Halvtresindstyve Åar forud anstog man Storbritanniens Befolning til 7,392,000 Sjæle. Det var paa en Tid, hvor Fabrikene begyndte at blomstre og hvor de store Stæders Befolning var i Tilstedende, men hvor tilsige Udvandringerne var begyndte. Folketællingen blev nærmest fremkaldt ved en offentlig ført lerd Strid, hvori der paastodes, at Befolning var i stadtigt Tilstedende, og afgav det storartede Resultat af 10,917,000 Sjæle for Storbritannien og mere end 16 Milioner for Storbritannien og Irland. Den anden Tælling viste, at Folketallet tiltrøds for Krigen steg indtil Året 1841, altsaa hvoret 10de Åar med 2 à 3 Milioner Mennesker. Nu kom imidlertid de overordentlig store Udvandringer, nu lysnede Hungersnoden op i de irske øer, nu blev Choleraen hjemlig i Landet, og dog steg Befolningens Tal i Årene 1841—51 med 2,308,000 Mennesker, saaet Hovedtallet, uagtet den irske Folkemængdes Aftagen, i 1851 for det forenede Kongerige udgjorde 27,240,000 Sjæle, et Resultat, der fremgik af de mere end 4 Milioner List, som indsendtes fra de forskellige Hjemstæder.

Blandinger.

— Keiseren af Rusland har anvisst 45,000 Rdlr. til Opførelse og Indretning af et Observatorium paa Bjerget Ararat ved Tiflis.

— Som et Bewiis paa den smaalsige Omhygghed, hvormed det dramatiske Cenforemede udføres i Rom, forteller et Blad, at det, ved Opsætten af en Ballet „Antonius og Kleopatra" paa Apollotheatret der i Staden, blev beskudt altsaa usæmmeligt at lade disse to ugift Personer dansse med hinanden, hvorfor der, foran Pas de deux'en, blev indstillet en Gittermaalscene, i hvilken Triumviren giver den ægyptiske Dronning sin Haand. Men Straffen udblev ikke; thi den næste Morgen viser hun sin Egtehalvdebet det færdige Stykke, han bliver høiligen forbøsset og kan ikke nog som udtales sin Beundring over, at hun kan finde Forståelse i at sidde hjemme og arbeide.

— I Vinstabilitetens Stab Paris er der opkommel en ny Industri, som kaldes: at fremme Arbeidet. Naar nemlig en Dame vil have et Broderi eller deslige fuldført hjemme i sin Mandes Graværelse, antager hun en „Arbeidets Fremmer", for selv at kunne gaae ud at besøge sine egne Forretninger. Næste Morgen viser hun sin Egtehalvdebet det færdige Stykke, han bliver høiligen forbøsset og kan ikke nog som udtales sin Beundring over, at hun kan finde Forståelse i at sidde hjemme og arbeide.

Paa vort Forlag er udkommet og faaes i alle Boglader for 2 Rdlr.

Bærebog for Damer.

En ester danske Forhold afgaas Overstættelse og Bearbejdelse af Haveinspektør Jühlekes „Gartenbuch für Damen" ved Gartner J. A. Bentzien.

Inhold. Første Kapitel: Jordens Læsning. — Andet Kapitel: Om de forskellige Jordarter og Gjædningsstoffer samt Anlæg af Gjædningslænke. — Tredie Kapitel: Saanning. Plantning af Løg og Knolde. Omplantning. Vanding. — Fjerde Kapitel: De konstige Formeringsmaader, Deling, Stiklinger og Aflæggere. Oculation, Podning, Afsgning. — Femte Kapitel: Beskyttelse imod Frost og Ødelæggelse af Insekter. — Sjette Kapitel: Kjøkkenhaven. Dyrkning og Behandling af Kjøkkenvæxterne. — Syvende Kapitel: Om Dyrkning af Frugtræer. — Ottende Kapitel: Blomsterhaven og Dyrkning af Blomster. — Niende Kapitel: Behandling af Græsplænere. Anlæg af Lysthaven. Dyrkning af Roser. — Tiende Kapitel: Konstige Steenpartier, Moshuse, Lysthuse, Kurve og Springvande. — Elleve Kapitel: Bemærkninger om Dyrkning af Planter i Værelser og smaa Væxthus samt Bakker. — Tolvte Kapitel: Anvisning til Dyrkning af forskellige Potteplanter, som egne sig for mindre Væxthus og Stuer og til Utplantning i Haver. — Oversigt over de vigtigste Havearbeider i hver Maaned af Aaret. — Alphabetisk Indholdsliste. Med 56 Træsnit.

C. C. Lose & Delbancos, Gothersgade 11.

BREVVEXLING.

Til Chr. Jo, naar de ere gode. — Jo! — t. — Det egner sig ikke til Optagelse.

Udgivet af Forlagsbureauet i Kjøbenhavn.